Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 121 ● 25 септември 1973 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

ПОСЕЩЕНИЕТО НА ГЕНЕРАЛНИЯ СЕКРЕТАР НА ЦЕНТРАЛНИЯ КОМИТЕТ НА КОМУНИСТИЧЕСКАТА ПАРТИЯ НА СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗ ЛЕОНИД ИЛИЧ БРЕЖНЕВ В НАШАТА СТРАНА И УДОСТОЯВАНЕТО МУ СЪС ЗВАНИЕТО "ГЕРОЙ НА НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ" СЕ ПРЕВЪРНА В НОВА ЯРКА МАНИФЕСТАЦИЯ НА СВЕТЛАТА И ВЕЧНА БЪЛГАРО-СЪВЕТСКА ДРУЖБА. БЕ ВЪЛНУВАЩО И РАДОСТНО СЪБИТИЕ ЗА ЦЕЛИЯ БЪЛГАРСКИ НАРОД.

"ВЯРНАТА ДРУЖБА МЕЖДУ СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗ И БЪЛГАРИЯ, ТЯХНАТА ВСЕ ПО-ГОЛЯМА БЛИЗОСТ, НАШЕТО ВСЕСТРАННО СЪТРУДНИЧЕСТВО СА НАШЕ ОБЩО СКЪПОЦЕННО ДОСТОЯНИЕ. СЪЩЕВРЕМЕННО ТОВА Е ДОСТОЯНИЕ И НА ЦЯЛАТА СОЦИАЛИСТИЧЕСКА ОБЩНОСТ. ТОВА Е ПРИНОС В ДЕЛОТО НА МИРА И СОЦИАЛНИЯ ПРОГРЕС НА ЦЯЛОТО ЧОВЕЧЕСТВО."

ЛЕОНИД БРЕЖНЕВ

"НАС НИ СВЪРЗВА ДЪЛБОКОТО РОДСТВО И БРАТСТВО МЕЖДУ НАШИТЕ НАРОДИ, ОБИЧ, КОЯТО НИЕ ЗАСУКВАМЕ ОЩЕ С МАЙЧИНОТО СИ МЛЯКО И ПРЕДАВАМЕ ОТ ПОКОЛЕНИЕ НА ПОКОЛЕНИЕ КАТО НЕПРОМЕНИМО КРЪВНО НАСЛЕДСТВО, КАТО СВЕЩЕН ЗАВЕТ НА НАЙ-ВЕЛИКИТЕ ЧЕДА НА МАЙКА БЪЛГАРИЯ."

ТОДОР ЖИВКОВ

▲ Атанас Голомеев – голям не само на ръст. . .

·ЕВРОБАСКЕТ'73·
ШАНСЪТ НА ЕДНО ПОКОЛЕНИЕ

стр. 8-9

Атанас Киров – на световния подиум в Хавана той пръв от българските щангисти извоюва златен медал и даде тон за следващите ни успехи.

стр. 4

НА СКИ БЕЗ СНЯГ

стр. 7

Заслужилият треньор на СССР Анатолий Тарасов разказва за тройното съдийство в хокея на лед. Развитието на играта налага на леда вече да има трима съдии.

стр. 10

ОЛИМПИЙСКИ КОНГРЕС ВАРНА '73

СПОРТЪТ ЗА ЕДИН МИРЕН СВЯТ

СЛЕД 43 ГОДИНИ

Само този уникален факт, че след повече от четири десетилетия се свиква олимпийски конгрес, говори колко голямо е неговото значение, колко надежди се възлагат на този световен спортен форум във Варна! За първи път като равни с равни ще заседават и обсъждат най-актуалните и животрепящи проблеми на олимпийското движение членовете на МОК и най-отговорните ръководители на националните олимпийски комитети и международните спортни федерации. Всяка една от тези три групировки е определила докладчици по трите основни теми на Десетия олимпийски конгрес. По проблемите на "Съвременното олимпийско движение и перспективите на неговото бъдещо развитие" ще докладват лорд Киланин(МОК), Тр. Мартински(НОК) и Т.Келер(МФ); по "Взаимоотношенията между МОК, НОК И МФ" – Ван Карнебеек(МОК), О.Сейлс(НОК) и сър Ст. Роуз(МФ), а за "Облика на бъдещите олимпийски игри" – Вили Дауме(МОК), М.Гарони(НОК) и П.Ферн(МФ).

Много важни и актуални са въпросите, които се поставят на всеобщо обсъждане от най-отговорните ръководители – президента и вицепрезидентите на МОК, председатели на международни спортни федерации и най-авторитетни деятели на национални олимпийски комитети, които имат най-тесен, постоянен контакт със спортните организации и със самите спортисти. Съществуват несъмнено различни становища и мнения, но нали затова се свиква конгресът – за да се обсъдят те в творческа, спортсменска обстановка и се стигне до сближаване и уеднаквяване на гледищата с оглед единното желание, по което няма различия – по-нататъшно развитие на олимпийското движение в един мирен свят, какъвто е лозунгът на конгреса!

Известно е, че конгресът няма да взема решения, но възприетите становища и заключения на повлияващото множество ще имат несъмнено определено въздействие за бъдещето на олимпийското движение. Потвърждение за този оптимизъм е включването в дневния ред на следващата конгреса 7. сесия на МОК във Варна най-важна точка: "Заключенията на конгреса". А МОК, който единствен засега взема решения, вярваме, че ще се вслуша във въжделенията на световната спорта общественост, изразена на конгреса от най-отговорните и авторитетни ръководители на НОК и МФ – олимпийското движение да се развива по демократичен път, в съзвучие със съвременността, за всеобщия разцвет на световния спорт!

АНТОНИН ХИМЛ:

КОЛЕЛОТО НА ИСТОРИЯТА НЯМА ДА СПРЕ!

БРАТИСЛАВА, специално за "СТАРТ"

Намирам се в сградата на Чехословашкия съюз за физкултура, в кабинета на Антонин Химл – председател на съюза и председател на Чехословашкия олимпийски комитет. За момент си спомняме за Мюнхен, когато по поръчение на спортистите от всички социалистически страни моят събеседник посети тържественото събрание на българската олимпийска група на 9 септември в олимпийското село,за да поднесе приветствия по случай националния празник на братска България. После мислите ни полетят напред – към Варна и предстоящия конгрес. . .

"Не е важно да победиш, важното е да участвуваш." Това са отдавна познати думи. Но към тях има какво да се добави.

– Бихме се престрували, ако проповядваме, че сърцето ни не бие по-силно, когато на стълбичката на победителите стои Данек, когато звучи чехословашкият химн и на олимпийския пилон се вее нашето знаме. Но най-важното – освен прастарите мисли и стремежи за разбирателство и мир между народите е примерът на "големите", който трябва да запали масите и преди всичко младежта, за да може олимпийската идея да стане факел, да сочи пътя към бъдещето. Да, за стремежа към мир и разбирателство, но и за друго: в хармония с развитието на тялото и духа високо да се издигат благородните идеали на нашето общество.

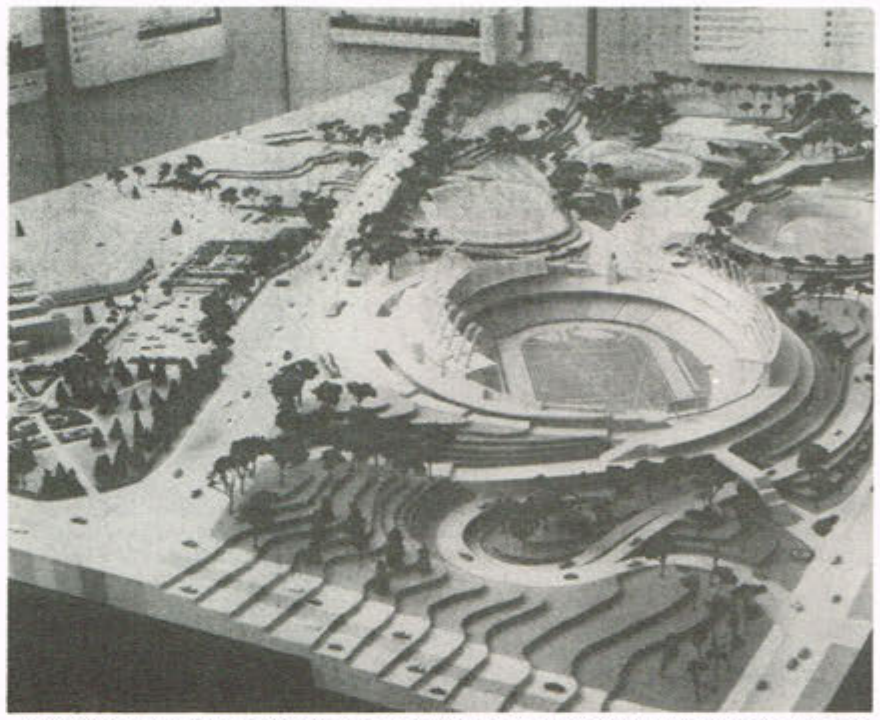
Ние сме и ще бъдем за истинска демократизация на олимпийското движение. Бяхме и сме против всякаква дискриминация. Доказахме това на дело. Ние сме за събаряне на митовете. Колелото на историята не е спирало и няма да спре! Смисълът на олимпийския конгрес във Варна е да направи следваща значителна крачка към задълбочаване на демократизацията в олимпийското движение. И естествено – да подкрепи колективната работа на олимпийските органи.

В Мюнхен наистина победи гигантизмът. Според мен за "оптимална" олимпиада трябва да се приемат игрите в Хелзинки. Олимпиадата се нуждае преди всичко от атмосфера, която помага на хората да се срещат, да разговарят, да разменят възгледи, да се сближават. Това е същественото. Иначе цветът и ароматът на петте преплетени кръга се губят под пластовете на съвършената техника и модернизацията.

Ние сме против гигантоманията, но не сме за обедняване на палитрата от колективни спортове. Дори женският баскетбол е типичен олимпийски спорт! И художествената гимнастика. Изобщо всичко съвременно. С една дума, нашата делегация ще тръгне за Варна в духа на времето. Трябва да се постъпва внимателно: не със зачеркване, а с разбиране, не глобално, а с индивидуален подход. При спорта също не важат никакви догми. Спортът е част от живия обществен организъм, част от живота. Затова го обичаме, затова винаги сме се отнасяли и ще се отнасяме с любов към него.

Очаквам конгреса във Варна. В страната, която изживява бурен обществен и спортен растеж. В очакваната обстановка на пълно човешко доверие, приятелство и стремеж към мир!

Разговарял: Миро ПРОХАЗКА

МАКЕТ НА ОЛИМПИЙСКОТО СПОРТНО ЯДРО В МОНРЕАЛ. ТУК ЩЕ СИ ДАДАТ СРЕЩА НАЙ-ДОБРИТЕ СПОРТИСТИ ОТ ПЕТТЕ КОНТИНЕНТА ПРЕЗ 1976 Г.

БОГАТА ПРОГРАМА ЗА ОТДИХ

За свободното от заседания време българският организационен комитет по подготовката и провеждането на олимпийския конгрес се е постарал да осигури за делегатите и гостите богата културна и спортна програма. Всеки ден работната атмосфера ще отстъпва мястото си на часовете за отдих и развлечения.

България е известна в цял свят с прочутите си певчески гласове. "Княз Игор" с участието на нашите най-изтъкнати оперни сили – ето какво ще имат удоволствието да видят и чуят конгресистите. През един от дните в летния театър ще се представим с богата фолклорна програма от песни и танци, донесли ни неведнъж призови места от международни фестивали. Приятна изненада е и написаната специално за конгреса от заслужилия артист Димитър Петков (текст Найден Вълчев) "Кантата олимпика", която ще прозвучи на официалното откриване в изпълнение на Детския радиохор и Варненския симфоничен оркестър.

Екскурзии, посещения на национални и туристически обекти, срещи, разговори, гостуване на кооперативно стопанство. . .

Дамски комитет, в който влизат нашите изтъкнати спортистки в миналото, а сега членки на БОК Ваня Войнова и д-р Виржиния Михайлова, подготвя специална програма за гостуващите дами, в която централен номер е изложбата-базар с най-луксозни изделия на леката промишленост.

Развитието на спортната марка ще бъде проследено в изложба на "Българска филателия".

За международния турнир по лека атлетика за купите на БОК под шефството на илюстрования спортен седмичник "Старт" са пристигнали вече заявки от 20 страни – най-големи сили в този спорт. По този повод Варненският стадион "Юрий Гагарин" има нова придобивка – писта от "зебран", българско производство, която по нищо не отстъпва на европейските тартанови писти. Тенисът и художествената гимнастика ще "преследват" за място в олимпийската програма, ето защо в тези два турнира е събран цветът на най-силните в тези дисциплини.

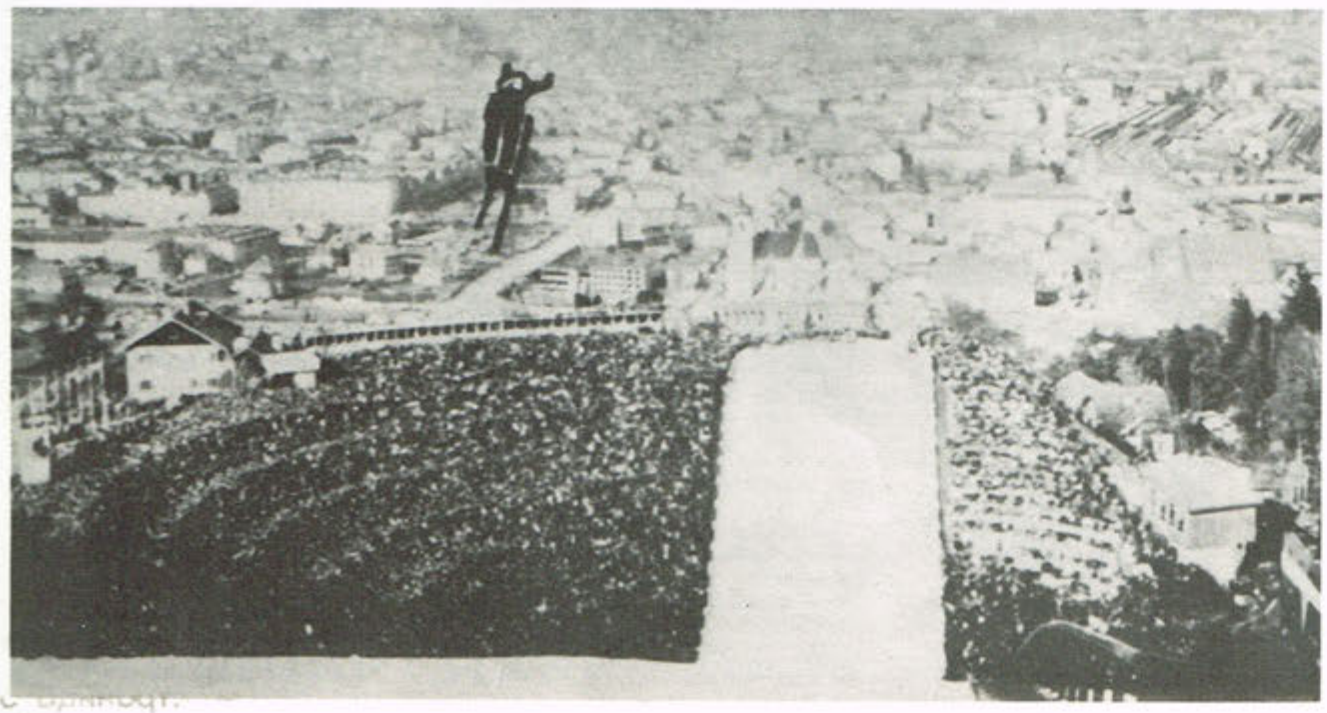
Една от най-приятните изненади е и поканата за почетно гостуване във Варна, която българският организационен комитет отправи към известни спортисти от цял свят – олимпийски шампиони, дали своя принос за прогреса на световното олимпийско движение. Предвижда се да бъдат чествувани и наградени с възпоменателни медали и плакети ще дадат множество пресконференции и интервюта. Между поканените личат прославеният съветски рец Александър Медвед – многократен олимпийски, световен и европейски шампион, изтъкнатият лекоатлет от ГДР Волфганг Нордвиг, кубинският боксьор Теофило Стевенсън, румънката Михаела Пенеш, чехословашкият борец Вацлав Маха, японският гимнастик Ейко Кенмоцу – всички са покорили света с майсторските си изпълнения, Рудолф Карпати (Унгария), Йозеф Запендски (Полша), Илиас Хациливлис(Гърция), Вейко Хакконен(Финландия), Мамо Волде(Етиопия), Даниел Морелон(Франция), Хайнрих Вики(Швейцария), Ричард Мийг(Англия), победителите от Мюнхен Миллфарт и Волферман (ГФР) и естествено – български олимпийци.

А след конгреса и сесията олимпийският киноархив ще се обогати с още едно произведение: екип от филмовата редакция на Българска телевизия ще направи цветен филм, копие от който ще бъде подарено на президента на МОК лорд Киланин.

Велизар ЗАХАРИ

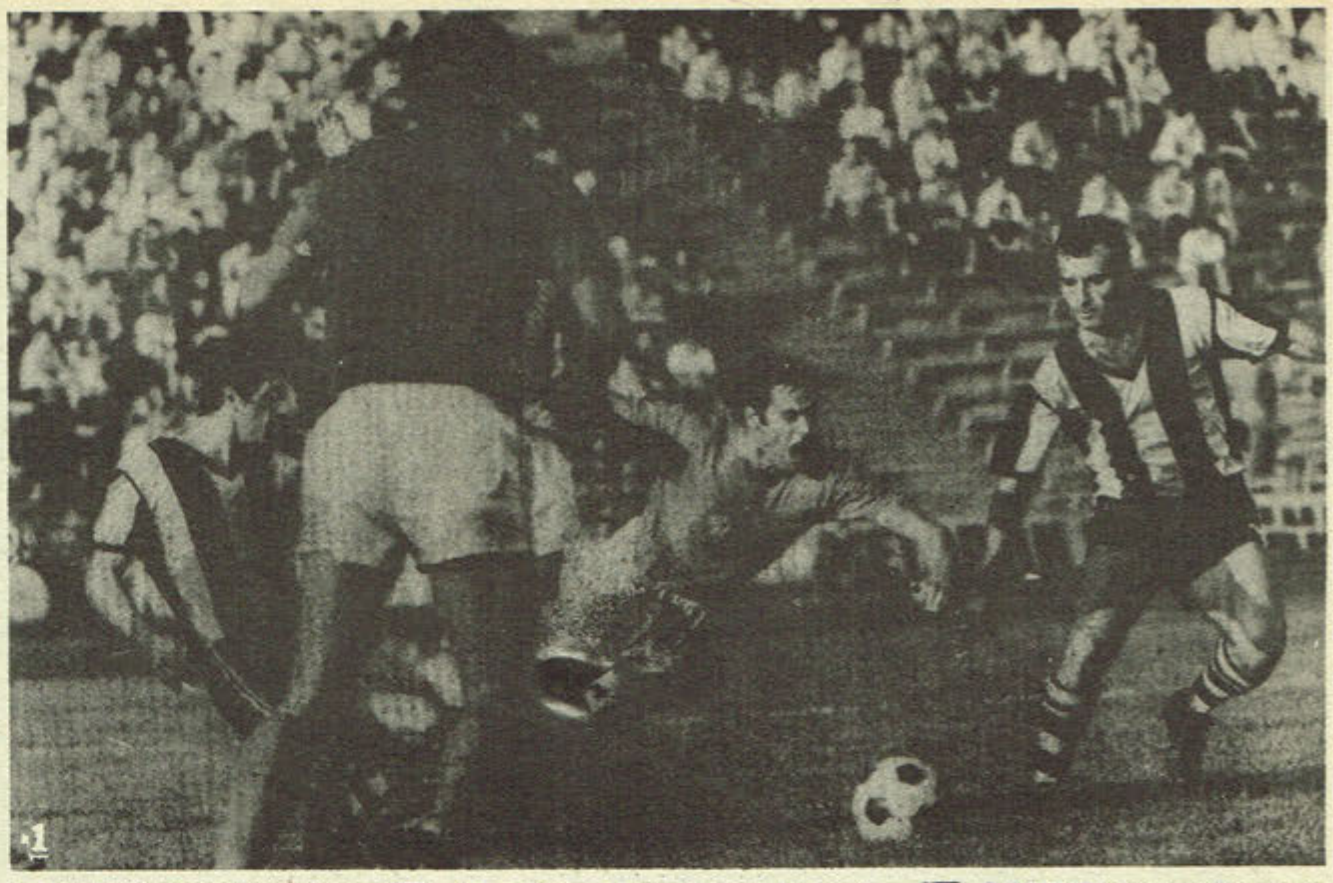
НАЧЕЛО НА КОЛОНАТА Е ЕТИОПСКИЯТ БЕГАЧ МАМО ВОЛДЕ – ОЛИМПИЙСКИ ШАМПИОН В МАРАТОН В МЕКСИКО ПРЕЗ 1968 Г. ТОЙ ЩЕ БЪДЕ И СРЕД ПОЧЕТНИТЕ ГОСТИ НА КОНГРЕСА.

ПОЛЕТ ОТ ГОЛЯМАТА ШАНЦА В ИНСБРУК, ТУК СЕ СЪСТОЯХА ЗИМНИТЕ ОЛИМПИЙСКИ ИГРИ ПРЕЗ 1964 Г., ТУК ЩЕ БЪДАТ И СЛЕДВАЩИТЕ – ПРЕЗ 1976 Г.

СИЛАТА Е В ХАРМОНИЯТА

ГАЗГОДИШНОТО първенство в групата на майсторите започна значително по-интересно, отколкото в последните няколко години. Напрежението е спътник на много срещи, в тях има повече динамика, изненадите не са една и две. Това безспорно създаде оживление в редите на любителите на спорта, привлече повече зрители и някои стадиони събраха толкова публика, колкото въобще не бяха събирали в течение на години.

И все пак удовлетворението на зрителите не е пълно. Те – с пълно основание! – все още очакват "голеадорския" футбол, в който наред с напрежението, динамиката, борбата докрай се проявява и истинското футболно изкуство с неговите красиви комбинации, изненадващи ходове, разнообразие на действията и т.н. Тези елементи, които в края на краищата са "солта" на всяко футболно състезание, не са – поне засега – кой знае колко често явление по терените. И ако виждаме някои от тях, ако понякога "завладяват" солидна част от дадени срещи, те са по-скоро гости – днес ги има, утре не личат в игрите на едни и същи отбори...

Вероятно един задълбочен и конкретизиран анализ ще открие повече и по-малко различни причини в отделните състави. Но трудно може да се съмняваме в една, която изглежда общовалидна – неосъществената хармония, абсолютно задължителната хармония в подготовката и изявата на нашите футболисти.

МОЖЕ БИ точно тук трябва да си припомним, че майсторството във футбола се изгражда върху хармоничното съчетание на физическите, техническите, тактическите и психологическите качества. В съвременния футбол те не съществуват в "чист" вид – те се преплитат, обуславят се взаимно и прогрес може да бъде осъществен само тогава, когато те вървят ръка за ръка. Разбира се, в отделни периоди или за отделни срещи е възможно (и се налага!) да се даде предимство на една от "страните" във футболната игра, тъй като точно това предимство е в състояние да разреши най-насъщните проблеми. Но наред с това е абсолютно задължително да се пристъпи към възстановяване на (нека повторим...) абсолютно задължителната хармония в подготовката и играта. И голямото умение може би е точно в това да се намери най-верният момент за установяване на равновесието на отделните елементи в играта.

...В изпълнение на решенията на XII пленум на Централния съвет на БСФС Българската федерация по футбол абсолютно правилно постави като основна задача решителното подобряване на физическата подготвеност на нашите футболисти. Няма никакво съмнение, че именно това бе звеното, което трябваше да бъде изтеглено първо, за да бъде "извлечена" по-късно и цялата верига. Резултатите (наистина все още не така високи, както се желае!) вече са налице. Двубоите за първенство на страната преминават при значително по-голяма физическа ангажираност на футболистите; статичната игра все повече отстъпва място на движението, на което са подчинени всички линии и играчи; бавните действия все по-често губят терен пред стремежа за бързи акции; не са малко срещите, в които съперниците не се примиряват до последните минути и едва тогава оформят крайния резултат.

Тези постижения във все още незавършеното преустройство на физическата подготвеност на нашите футболисти трябва съвсем точно да се оценят. Трябва да се види дали звеното, наречено обща и специална физическа подготовка, не е изтеглено толкова, че да е възможно да повлече – вече! – след себе си цялата верига...

НАШИТЕ футболисти започнаха да играят с повече движение и при по-големи скорости. Тези качества бяха обаче постигнати предимно със солидна лекоатлетическа, може би е най-точно да се каже – с бегова подготовка, но така или иначе най-вече с упражнения без топка. Точно затова техниката започна по-често да изневерява и на най-добрите ни състезатели, които не можаха да я пригодят към своите собствени по-високи физически възможности. Затова все още сме свидетели на много брак в някои елементарни технически сръчности – най-вече в подаванията, които, изпълнени в движение, рядко стигат целта си и в ударите към вратите, които като правило все още се отправят след солидна подготовка.

Трудно е, разбира се, да се говори за "голям" футбол без съвършена техника. Но тя наред с всичко друго допринася решително за изявата на физическите възможности на състезателите. Едно е играчът да губи много сили, за да обработи една топка, или да я догонва, защото не е могъл да я спре точно, или за да се отклонява от пътя си, защото му е подадена не там, където трябва, и съвсем друго – да изразходва тази напразно прахосана енергия според истинското ѝ предназначение...

ДВИЖЕНИЕТО и високите скорости, които се налагат по нашите терени все по-трайно, се отразиха и върху тактическите възможности както на отделните играчи, така и върху някои цели колективи. Не са малко футболистите, които губят ориентация, чувствуват остър недостиг от време, за да вземат най-вярното решение за следващия си ход (и когато са с топ-

1 И НА НАПАДАТЕЛЯ, КОЛКОТО И ДА Е ТЕХНИЧЕН, Е НУЖНА СИЛА. ИНАЧЕ СТАВА ЛЕСНА ЖЕРТВА НА ЗАЩИТНИЦИТЕ...

2 БЪРЗИНАТА, С КОЯТО Е НАДАРЕН ВЕСЕЛИНОВ, Е СИЛНО ОРЪЖИЕ. НО ТЯ ТРЯБВА ДА БЪДЕ "ПОДПЛАТЕНА" И СЪС СЪОТВЕТНА ТЕХНИКА, И С ВЕРЕН ТАКТИЧЕСКИ ПОГЛЕД.

3 И ПРЕДИ ДОБРЕ ПОДГОТВЕН ФИЗИЧЕСКИ, МИЛАНОВ ИЗВЕДНЪЖ СЕ ИЗЯВИ ПО-СИЛНО В "ЛЕВСКИ-СПАРТАК", КЪДЕТО МОЖЕ ДА ПРОЯВИ ПО-ДОБРЕ И ДРУГИТЕ СИ КАЧЕСТВА...

4 ДЕНЕВ: ИЗДРЪЖЛИВ, ПРОБИВЕН, МАЙСТОР НА ДРИБЪЛА! КАКВО ЛИ ЩЕШЕ ДА БЪДЕ ТОЙ ЗА ОТБОРА СИ, АКО И ПОДАВАНИЯТА МУ БЯХА ТОЧНИ?

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ
Георги ДОЙЧИНОВ

ка, и когато действуват без нея), тръгват по пътя на най-малкото съпротивление (спомнете си колко от подаванията са отправени към най-близкия съотборник, без с това да се печели терен или елиминира съперник) и т.н. Така се стига до впечатлението – колкото и неприятно да звучи назоваването с истинското му име, – че много наши състезатели просто не знаят какво да правят на терена. И това не е случайно – на игровата подготовка на нашите футболисти, независимо от значителното време, което се отделя за нея според изискванията на "Единната програма", не се отдава нужното внимание. Поне в практиката не личи някой от отборите да се ползува от предимствата на заучените комбинации – и в играта, и (дори!) в статичните положения. Не се забелязват и тенденции да бъдат "разработвани" в хода на всеки мач различни "варианти", да се напипват целенасочено слабостите на съперника и т.н. Напротив – своите успехи отборите дължат най-често на импровизаторските възможности на отделни свои единици или пък на акции, в които вземат участие един, двама и в по-редки случаи прима футболисти.

Рязкото подобряване на игровата подготовка, възможно безспорно на основата на пълноценен физически потенциал, на свой ред неминуемо води до неговата най-пълноценна изява. Едно е придобитата с толкова усилия по време на тренировките енергия да се изразходва по най-рационалния начин, друго, както се случва често с някои от нашите състезатели, да се действува според принципа "за лудо работи, за лудо не стой"... А наред с това една целенасочена и майсторски провеждана игрова подготовка може да изгражда пълноценно и физическата!

(Имах възможност да наблюдавам някои от тренировките на гостуващия у нас английски треньор Фърфи, той ги наричаше "функционални", т.е. всеки упражняваше онова, което следва да прави по време на мач.

Основното изглеждаше желанието на треньора да насажда футболно умение, но той изискваше такова темпо при заниманията, че те спокойно можеха да заменят една лекоатлетическа тренировка).

ПО-ДОБРАТА подготовка на нашите футболисти като че остави на заден план психологическите въпроси около спортното състезание. Има отбори (примерно столичния "Локомотив"), които изграят неравномерно, и това едва ли може да се обясни с друго освен с психическата нагласа за отделните мачове. Защото не е сериозно да се твърди, че останалите качества могат да се променят фатално само пет-шест дни...

Този процес не е нов. И в миналото всяко подобряване на физическите, тактическите и техническите възможности на нашите играчи е водило на практика до подценяване на моралните фактори. И затова трябва веднъж завинаги да се разбере, че без тях не може. Няма да може и в бъдеще. Всеки отделен мач иска съсредоточеност, мобилизация, съзнанието, че именно той е най-трудният. При това психологическата подготовка в никакъв случай не трябва да бъде поставена в подчинено положение спрямо останалите. Вярно е, че най-добре може да прояви своята воля онзи, който е силен физически, технически и тактически. Но е вярно също така, че и най-силният в тези насоки, ако няма съответна психическа нагласа за дадено състезание, може изцяло да се провали. Така, между другото, идват и сензациите във футбола, каквато бе загубата например на Сев. Ирландия от Кипър; тя не може да има друго обяснение...

И ТАКА една от основните задачи пред отборите, пред техните треньори е осъществяването на хармонията в подготовката и играта. То, разбира се, не може в никакъв случай да стане за сметка на снижаване темповете във физическата подготовка. Напротив – физическите ресурси на нашите футболисти следва непрекъснато да се увеличават. Въпросът опира до постепенното изместване (до степен, утвърдена от световната практика) в някои отбори на чисто лекоатлетическите методи със специфично футболните, които хармонично развиват всички качества на футболистите.

А веднъж постигната, хармонията в играта ще допринесе значително за по-ярка изява на всички страни в подготовката на нашите състезатели.

Митьо ЕКСЕРОВ

НЕДЕЛЧО КОЛЕВ (ВЛЯВО) – ШАМПИОН С ФАНТАСТИЧНИ СВЕТОВНИ РЕКОРДИ В ИЗТЛАСКВАНЕТО И В ДВУБОЯ.

ШАМПИОНЪТ В КАТ. 56 КГ АТАНАС КИРОВ ПОЛУЧАВА ЗЛАТНИЯ СИ МЕДАЛ ОТ РЪЦЕТЕ НА ПРЕЗИДЕНТА НА МЕЖДУНАРОДНАТА ФЕДЕРАЦИЯ ПО ВДИГАНЕ НА ТЕЖЕСТИ Г. ШОДЛ.

ДВА ОТБОРА НАД ВСИЧКИ, ВТОРИЯТ Е БЪЛГАРСКИЯТ!

ХАВАНА, от нашия пратеник КЛИМЕНТ ВЕЛИЧКОВ

Трудно е да се възприеме какви сили се крият в мускулите на това 20-годишно момче, което мнозина сочеха като първи атлет на XXVII световно първенство по вдигане на тежести. Василий Алексеев го срещна в залата и запита:

– Ей, слабичкия, ще бъдеш ли пръв?

– Ще бъда – му отвърна Неделчо Колев.

И той стана не само шампион в категорията си, но бе провъзгласен единодушно за първия щангист от бъдещето на тежката атлетика.

Какъв е този атлет? Стройна и пропорционална фигура(десетки фотографи я запечатаха, когато Неделчо излизаше на ярко осветения подиум). Високоефективна мускулна маса, при която няма нито грам излишна тежест. Хиляди хора видяха ювелирната работа на тези мускули. Всичко, което те правеха, бе могъщо и грациозно. Когато дойде ред на последния щурм – това фантастично 190 кг (със 116,5 кг повече от собствената му тежест!), най-младият атлет на първенството събра всичките си сили. Нямаше зрител в залата, който да не му помагаше с цялата си страст. И сякаш това 10-хилядно желание създаде най-прекрасната вечер на шампионата.

Със 147,5 кг и 190 кг Колев набра общо 337,5 кг. Така подобри и двата си световни рекорда – при изтласкването (188) и двубоя (330).

...Хубаво е да си българин през тези дни в Хавана. Успехите на нашите спортисти озаряват всички, които сме в тази красива, но далечна страна. Българските специалисти в Куба разказват, че във всяко предприятие, където работят, им устройват специални фиести. Най-хубавите места в залата са за българите. Най-добрите стаи в хотела са също за нашата група. А когато Неделчо Колев разказа на организираната за него пресконференция за първото в света антифашистко въстание през 1923 г., на чиято 50-годишнина посвети световните рекорди, цяла революционна Куба бе дълбоко развълнувана. Първият секретар на българското посолство, поетът Никола Инджов – един голям приятел на спорта, който прояви особен интерес и отношение към нашия отбор и представянето, окачествени успеха на щангистите не само като спортна, но и като дипломатическа победа за България.

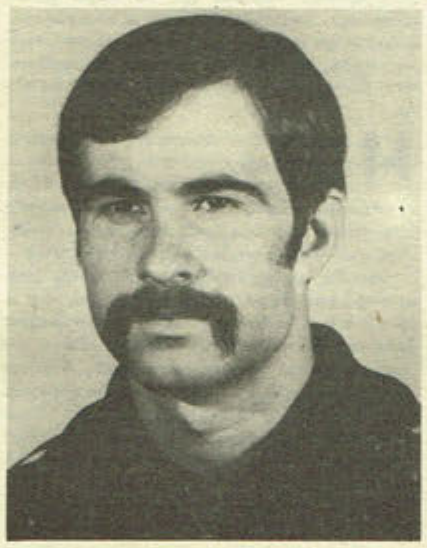
"Ухажванията" започнаха още от втория ден на шампионата, когато Атанас Киров извоюва златния, а Георги Тодоров – сребърния медал и оставиха зад себе си световния рекордьор в изхвърлянето К. Мики (Яп) и олимпийския шампион Фьолди (Унг). Киров подобри и рекорда на Насири (Иран) в двубоя. Сега този пълен с енергия и сили 27-годишен ветеран от нашия отбор е и световен рекордьор в двубоя с 257,5 кг (110, 147,5).

Повече от десетилетие Атанас Киров е пионер в дългия и труден път на щангиста. Преминал през суровата школа на живота, изковал своя мъжествен характер сред бургаските рибари на РК-12, сред звънкия шум на ковашката работилница и сред работниците от нефтохимическия завод, Киров днес е Великолепен труженик в редиците на най-челния ни спортен отряд. Още не беше поел достатъчно въздух след световния рекорд, и неговата мисъл вече летеше към Монреал. Нека му пожелаем в чест на неговия 28-ми рожден ден (отпразнуван тук) да получи и единствената титла, която засега му липсва – олимпийската.

ХЛАДНИ ТРОПИЦИ

Имаше моменти, когато мраз смразяваше кръвта ни и сърцето се превръщаше в ледена топка.

Изживявахме тягостни часове на очакване: "Ил-62", който прекосява Атлантика с 900 км в час, не донесе на 13 септември нашия отбор. Щангистите ни трябваше да дойдат само няколко дни преди състезанието, за да не разпилеят силите си сред влажния тропик. Но в Прага самолетът бе загубил връзка и следващият рейс можеше да стане тъжен полет на несбъднати надежди – пет от деветте ни участници щяха да пропуснат своя старт.

ГЕОРГИ ТОДОРОВ

НОРАИР НУРИКЯН

МЛАДЕН КУЧЕВ

ПЕТЪР ЯНЕВ

ФЕЕРИЯТА НА ТЪРЖЕСТВЕНОТО ОТКРИВАНЕ НА XXVII СВЕТОВНО И НА ПЪРВОТО ПАНАМЕРИКАНСКО ПЪРВЕНСТВО ПО ВДИГАНЕ НА ТЕЖЕСТИ.

щангата 60 см по-високо. Ръцете му бяха почти изпънати, когато металът извеж нож ги прекърши в последния миг. . .

Младен Кучев (67,5) направи три изряни изхвърляния и стигна 132,5 кг. Киржиков дерайлира – 130 кг и два фаула на 135. Сякаш нямаше спасение за олимпийския шампион. Но първото изтласкване изигра лоша шега на претендента. Кучев трябваше да се бори два пъти със 165 кг, а после леко постигна 170. Киржинов, по-тежък с 500 грама, постигна необходимата концентрация и вдигна 175 кг. Това беше третият хладен дъх на тропика за всички, които искахме победи за България.

Андон Николов и Атанас Радев последни от българите се появиха на подиума. Постигнаха по 352,5 кг и взеха четвърто и пето място. И ако за дебютанта Радев това е личен рекорд, олимпийският шампион Николов не се връща с това, за което беше дошъл. Вярно е, че Ригерт (362 кг) и Колотов (360) отлично представиха съветската школа, но пропускането на Пецолд (ГДР) можеше да ни бъде спестено.

Наивно е да се иска всички мечтани победи да се сбъдват. И не бива да прежи вяваме твърде емоционално реалното съпоставящите спорта по-добро и по-слабо представяне. Още повече, че само преди две-три години всяко място в шестицата беше истинска гордост. Но така са устроени хората – след всяко завоевание да гледат все по-напред. А щом сме имали олимпийски и световни шампиони, нищо лошо, че мерим всичко с най-висока мярка. Все пак второто място в световния шампионат е един много голям успех на българските щангисти, запазване на ясни позиции за нови стъпки към самия връх.

ОТ ХАВАНА' 73 КЪМ МАНИЛА'74 И ПО-НАТАТЪК. . .

Безшумните струи на климатичните инсталации направиха живота на спортисти, треньори, съдии и ръководители независим от непривичния за европейците климат. За една трета от участвуващите страни обаче това не важи – 11 държави са латиноамерикански. Те, заедно с Канада и САЩ, се бореха едновременно и за титлите на панамериканските игри.

Първенството завърши с победа на двата супероотбора – СССР и България. Съветските спортисти сега бяха сигурни на подиума – те възприеха сигурната тактика да започват с по-малки тежести и с това да си осигурят сигурен старт.

За нашия отбор отново ще говорим по-нашироко. Засега заслужава да се отбележи високата техника и качествената мускулатура на българите, ненадминатото майсторство на треньора Абаджиев при тактическата борба.

Полша и Унгария не постигнаха това, за което бяха дошли. Смяната на поколенията каза своята дума. Напред излизат ГДР и Япония.

Шампионатът беше ново завоевание за бъдещето на този мъжествен спорт. Той е една вярна крачка към следващите изяви: в Манила през 1974 г, в Москва – 1975, в Монреал – 1976, в ГФР – 1977, в Индонезия – 1978 и в София – 1979.

ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА СИЛА, СТАБИЛНОСТ И ПРЕСТИЖ

ОН, от нашия пратеник
ЕШУА АЛМАЛЕХ

ЕДНА ГОДИНА СЛЕД МЮНХЕН

Как свикнахме с големите международни зяви на българските атлетки! А от олимпийките игри в Мюнхен – първия солиден жалон а "българското чудо" в "царицата на спорювете" – е изминала само една година. Зад ас останаха следващите победни стартове: Загреб, Ротердам, Лайпциг, Варшава, Москва, Атина, Единбург. . . Когато в петък вечера след повече от 12-часово мъчително ътуване пристигнахме в столицата на ГФР, ножина от акредитираните стотина урналисти и най-вече местните предтавители на печата проявиха специален нтерес към нашата група, сякаш за да почувтвуваме още веднаж какъв авторитет си е извоювала българската атлетика. Главният ъпрос, който ни вълнуваше, бе дали и в Бон, както преди две седмици в Единбург, ще тстоим третото място в първия финал за упата на Европа по петобой. За него не криваха апетитите си главно домакините, които търсеха утешителен реванш за ораженията си във финала за купата "Бруно аули". Не бяха с по-малки амбиции и унгарките, постигнали на полуфинала в Инсбрук поисок резултат от нашия в София, пък и французойките, и австрийките. Само югославянките бяха се примирили с по-задно място.

И отново специалисти и любители, приятели и противници трябваше да се уверят в

ПОБЕДНОТО ГОРЕНЕ

а българските спортистки, които не искаха дори за миг да се примирят, че биха могли да стъпят другиму третото място сред свеювния елит. А не беше никак лесно. Защото епредвиденият "маратон" София – Белград – агреб – Франкфурт на Майн – Бон, и то ванадесет часа преди началото на петобоя, стествено поизтощи силите на без това е напълно възстановените от травми три т четирите наши участнички. Времето – тудено, ветровито и влажно – създаваше опълнителни затруднения. А липсата на светление на представителния стадион и олемият брой състезатели – 32 петобойки и 0 десетобойци – застави организаторите да ъстят до максимум програмата, така че атлетите на атлетите" трябваше даже а. . . обядват на терена в промеждутъка ежду две от петте дисциплини. . . Всичко ова изяснява сравнително по-ниското равнище на постиженията на почти всички многобойци. Зад това "почти" се крие едно единствено изключение, което се нарича

БУРГЛИНДЕ ПОЛАК

Тази феноменална петобойка от ГДР даде заслужен отговор на всички западни "доброжелатели" и "специалисти", които хвърлиха съмнение върху достоверността на световния ѝ рекорд в София. Много сила и равномерна във всички дисциплини, 23-годишната атлетка постигна забележителен световен рекорд, с който се доближи плътно до споделената неотдавна пред "Старт" мечта – 5000 точки.

Но състезанието – както всеки финал за купата на Европа – нямаше подчертано личен характер. Акцентът на борбата на пистата падна върху хода на съотношението на силите между отделните отбори. Състезателите бяха обладани от едничката мисъл за максимален принос към колектива и всяка спечелена в повече точка имаше стойност на личен рекорд.

Още от 100-те метра с препятствия нашите момичета заеха желаната трета позиция – след ГДР и СССР. Тласкането на гюлле решително наклони везните в наша полза в борбата срещу преките ни противници. Но в двата скока петобойките на ГФР, и не само те, намалиха аванса. А неволно изпуснатите 30 точки от постижението на скок височина на Н. Ангелова, които бяха открити едва след. . . официалното закриване на петобоя в събота вечер, подхрани надеждите на петобойките на ГФР и техните ръководители да нанесат удар в бягането на 200 м. А то предизвика най-силни емоционални преживявания като

ЕПИЛОГ НА ГОЛЯМ СПЕКТАКЪЛ

В последната дисциплина петобойките бяха противопоставени не по реда на временното им класиране, както е във всички индивидуални състезания. Противопоставени бяха отборите по реда на общия брой точки на страните. Така в предпоследната серия на 200 м – след представителките на Австрия и Югославия, Унгария и Франция – стартираха и четворките на България и ГФР, запълнили осемте коридора на тартановата писта. Недялка Ангелова, Сашка Върбанова, Снежана Юрукова и Иванка Венкова се втурнаха с всички сили в последния решителен двубой с бързите Вос, Епингер, Якоб и Холте и не позволиха

дори при неизвестните ни тогава 30 ценни точки да се промени класирането. . . Отново трети в Европа и фактически в света – потвърждение на стабилност, сила и международен престиж.

. . . И когато в късната нощна разходка с атлетките се запознахме със забележителностите на красивата "малка столица" край Рейн и се поклонихме пред паметника на родения в Бон безсмъртен Лудвиг ван Бетховен, неговата величествена "Ероика" ни звучеше като химн, посветен и на нас. . .

ГРЕШКАТА НА ШАМПИОНА

Големият двубой между десетобойците на СССР и Полша, който бе център на вниманието и през двата дни в първия шампионат за

БУРГЛИНДЕ ПОЛАК ПОТВЪРДИ УСПЕХА СИ ОТ СОФИЯ И ОТНОВО ПОДОБРИ СВЕТОВНИЯ РЕКОРД.

И ПЕТОБОЙКИТЕ ПРОДЪЛЖИХА УСПЕХИТЕ НА НАШАТА ЛЕКА АТЛЕТИКА:
1 НЕДЯЛКА АНГЕЛОВА 2 САШКА ВЪРБАНОВА
3 СНЕЖАНА ЮРУКОВА

купата на Европа, се разреши твърде не очаквано и драматично! В стремежа си да завоюва първото място шампионът на СССР Блиняев направи три последователни фаула на хвърляне диск и получи нула точки. Това к крайна сметка се оказа и решително за отборната борба. Полските десетобойци Сковронек, Катус и Янченко се поздравиха г големия успех благодарение на проявената из ключителна воля и през двата дни.

Българските десетобойци със самото класиране за финала вече спечелиха уважени и от само себе си това представлява успех. К може би от голямото старание състезателите не можаха да проявят възможностите си Общият резултат от полуфинала в София (22 427 т.) би ги класирал в Бон на пето място

Но нашият отбор остана девети, като усп да се класира само пред Австрия, лишена от своя осемхилядник Цайлбауер.

ОТБОРЪТ НА ПОЛША: СКОВРОНЕК, КАТУС, И ЯНЧЕНКО – ПЪРВИ НОСИТЕЛИ НА КУПАТА.

ПЪРВИ ФИНАЛ ЗА КУПАТА НА ЕВРОПА

ПЕТОБОЙ

Носител на купата – ГДР 13924 (1. Полак 4932 – световен рекорд, 3. Олферт 4517, 4. Шмалфелд 4475),

2. СССР – 13351 (2. Н. Ткаченко 4695, 5. Ворохобко 4447, 16. В. Ткаченко 4209),

3. БЪЛГАРИЯ – 12 882 (8. Н. Ангелова 4348, 11. С. Върбанова 4303, 15. Сн. Юрукова 4231, 23. Ив. Венкова 3979),

4. ГФР – 12 823, 5. Унгария – 12 612, 6. Франция – 12 559.

ДЕСЕТОБОЙ

Носител на купата – Полша 23 578 (Сковронек 7936, Катус 7836, Янченко 7806),

2. СССР – 23 434 (Берендсен 7891, Сурвилис 7866, Авилов 7677),

3. ГДР – 22 723, 4. Франция – 22574, 5. ГФР – 22321 6. Швеция – 22 125.... 9. БЪЛГАРИЯ – 21 016 (Джуров – 7181, Гулев – 7028, Мляков – 6807 и Марков – 6750).

НОКАУТЪТ НА АРМЕЙЦИТЕ

Българските отбори (като изключим "Славия") започнаха успешно тазгодишното си участие в европейските футболни клубни турнири. Особено силен бе стартът на армейците, които за по-малко от едно полувреме с неспасяем изстрел на Марашлиев, майсторски гол на Жеков и ненадейна намеса на Денев (вижда те ги на снимките) отнеха всички надежди на "Сваровски Вакер" за реванш...

ТЕХЕРАНСКАТА УВЕРТЮРА НА МОНРЕАЛСКАТА СИМФОНИЯ

Една година след Мюнхен-72 и три години преди Монреал-76 световното първенство по борба в Техеран се проведе в един момент с принципно значение за развитието на този спорт, който трябваше да покаже първите резултати от усилията на ФИЛА да преобрази борбата по посока на активност и атрактивност. И наистина върху тепиха на стадион "Фарах" се очертаха някои щрихи от образа на борбата на бъдещето: по-съдържателни схватки (почти половината от които завършиха с двуцифрени резултати!), нарастване на броя (а и на значението) на техническите тушове, стремеж към безкомпромисност у съдиите, които вече не се колебаят да изгонят от тепиха дори борец, вече спечелил десетина технически точки (така бе отстранен Д.Костов срещу американеца Па-

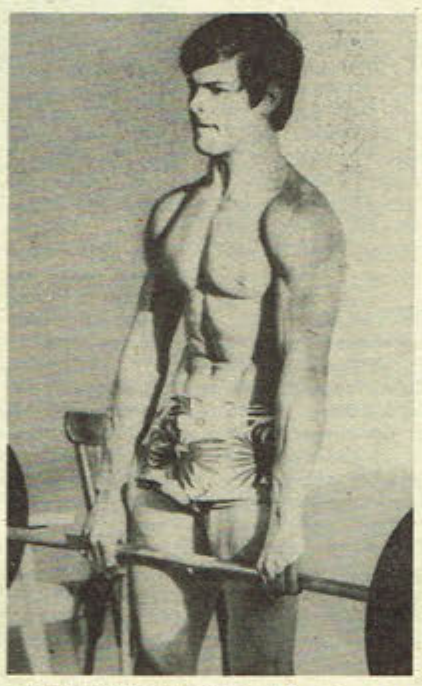

"ТЕЖКИЯТ" СВЕТОВЕН ШАМПИОН АЛЕКСАНДЪР ТОМОВ ТВЪРДИ, ЧЕ СЛЕД БОРБАТА НАЙ-МНОГО ОБИЧА БАСКЕТБОЛА. И, КАКТО СЕ ВИЖДА, ДОСТА СРЪЧНО БОРАВИ С ТОПКАТА.

терсън), нито пък са склонни да предупреждават за пасивност противника на състезател, не успял да му приложи хватка (на което разчитаха някои наши "класици" – Хр. Трайков например). И ако времето от XX олимпиада насам бе наистина недостатъчен срок за пълното избистряне и утвърждаване на новия стил на борба у всички състезатели и отбори, то все пак позволи на положилите усилия в това отношение да съберат първите плодове от тях. Като същевременно категорично предупреди всички без изключение, че недостатъчно-пластичните към налагащата се тенденция неминуемо ще изпаднат от елита на световната борба!

Друг ярък белег на техеранския шампионат бе поголовното подмладяване на отборите (по-ярко изразено в свободната борба). Наложено както от перспективата на новия четиригодишен цикъл с връх в Монреал, така и от естествената способност на младите по-безболезнено да възприемат новото, от жарта и амбициозността им,така необходими в обявената от ФИЛА война на рутинерството.

Тези естествени за развитието на всеки спорт процеси на преустройство и на смяна на поколенията рано или късно, по-дълбоко или по-безболезнено засягат всички участници и тъкмо те трябва нито за миг да не се забравят при оценката на нашето участие. Защото както по отношение на завоюваните титли, медали и отборни купи, така и по съзвучие с новите тенденции нашите отбори и в двата стила отново защитиха авторитета на България като водеща страна в този спорт. А като потенциал и перспектива дадоха основания за най-оптимистични очаквания.

ПЪТЯТ ДО НАЙ-ВИСОКОТО СТЪПАЛО НА ПОЧЕТНАТА СТЪЛБИЧКА НА СВЕТОВНИЯ ШАМПИОН ИВАН КОЛЕВ МИНАВА И ПРЕЗ "ДРУЖБАТА" МУ С ЩАНГАТА.

Но съдиите (иначе Иран оставаше трети) и тежкият жребий (три срещи в последния ден!) лишиха него и отбора от едно по-високо стъпало на почетната стълбичка. . .

Направената революционна промяна не само в състава, но и по отношение на подготовката, културата, духа и дисциплината след Мюнхен вече дава плодове по посока на създаването на тим със своя физиономия, със съвременен стил на борба (най-малко предупреждения за пасивност от всички участници). А освен че подлежи на вътрешно развитие, техеранският образец на състава има зад гърба си и солиден резерв – не друг, а младите български борци са две години пред европейски и световни юношески шампиони.

"КЛАСИЦИ" И "АКАДЕМИЦИ" СА РАЗЛИЧНИ НЕЩА. . .

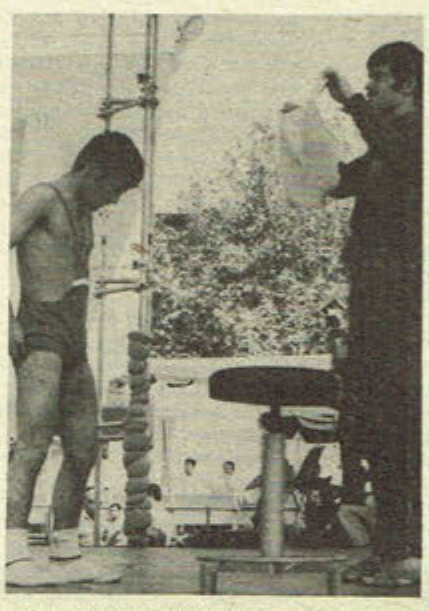
Едва ли може да се счита за чиста случайност, че отборите на СССР и Полша, които се класираха пред България в шампионата по класическа борба, пристигнаха в Техеран в самото навечерие на първенството, докато в часа на финалните схватки нашите състезатели караха своя десети ден в иранската столица. Изтощаващият климат, еднообразната храна, нервното напрежение на очакването изцеждаха силите на момчетата и по-късно на тепиха явно си личеше как не друго, а именно сила не им достига, за да се преборят успешно.

– Ако бях пуснал всички в по-долна категория, щях да имам девет световни шампиони – се шегуваше Ф.Кривиралчев с подобна куриозна възможност, тъй като всички без изключение слизаха от кантара 4-5-6 кг по-леки от горната граница на категориите си. . .

Няма спор, че в Техеран не "улучихме ваксата" и това донякъде обяснява отстъплението в класирането. Но само донякъде, защото в същото време шведът Карлсон не само бе в Иран през цялото време при същите условия, но и се бори и в двата стила във възходяща градация (трети в свободната борба и втори в класическата в кат. до 74 кг), защото Г.Марков загуби двете си срещи не в последните минути, когато изтощението си казва думата най-гръмогласно, а в първата част на борбата. . . Значи има и нещо друго. И това "друго", което се видя веднага и с невъоръжено око, бе прекалената "академичност", с която (с малки изключения) провеждаха схватките си нашите "класици": без непрекъснат стремеж да диктуват борбата, с плахи опити да приложат богатия си арсенал от хватки, с постоянни надежди съдиите вместо тях да се разправят с противниците им.

По-задълбоченият анализ е грижа и работа на специалистите и можем да сме сигурни, че те ще свършат работата си достатъчно прецизно (както винаги досега).

Защото и след Техеран няма причини да не искаме и да не можем да сме отново на световния връх!

ТРИ ПЪТИ В ПОСЛЕДНИЯ ДЕН ТРЕНЬОРЪТ ОГНЯН МАКАВЕЕВ ИЗВЕЖДА НА ТЕПИХА ХАСАН ИСАЕВ, КОГОТО САМО СЕКУНДИ ОТДЕЛИХА ОТ СВЕТОВНАТА ТИТЛА.

Страницата е подготвена от нашия пратеник в Техеран Петър ХАДЖИЙСКИ

Снимки:Янко ГЪРОВ и Мирослав ЧЕРВИНКА

ДЕБЮТ НА НАДЕЖДИТЕ

Сред 33 страни със 160 борци българският отбор по свободна борба зае третото място и преизпълни "плана" си (четвърто-шесто място).

Изпреварихa го само борците на СССР, които единствени дойдоха в Техеран с непроменен олимпийски състав (дебютира тежкият С.Андиев), търсеха съкрушителен ефект на световния тепих и го постигнаха с 6 шампиони и с медали във всичките 10 категории – един незапомнен и за тях успех.

Сериозно подготвен, облагодетелстван от домакинството, Иран успя да задмине нашия отбор. Както преди две години в София при равен-

ЗА КУМИРА НА ИРАНСКАТА ПУБЛИКА ДЖАВАДИ Е ПРИЯТНО ДА ПРИЕМЕ ПОЗДРАВЛЕНИЯТА НА БИВШИЯ СИ КОЛЕГА ПО КАТЕГОРИЯ И ПО ТИТЛА ПЕТЪР КИРОВ.

МИЛАН ЕРЦЕГАН: БЪЛГАРИЯ Е КРЕПОСТ НА БОРБАТА

Ако по време на световното първенство в Техеран някому бе хрумнала идеята да води рекорди за продължителен престой на борцовия стадион "Фарах", рекордьор сигурно щеше да стане президентът на ФИЛА МИЛАН ЕРЦЕГАН (ЮГОСЛАВИЯ). Освен това – всекидневни заседания, съвещания, семинари... Наистина зает човек е върховният ръководител на този спорт, но винаги ще намери малко свободно време за един разговор с български журналист.

– Напоследък в световната борба вее нов вятър...

– У ръководството на ФИЛА се зароди стремеж да направи нашия древен спорт още по-динамичен, привлекателен, атрактивен и... справедлив. Този стремеж е особено ярко изразен в периода след олимпийските игри в Мюнхен и за претворяването му се използуват всички средства: промените в правилата, изискванията към съдийството, които се отразяват и на методите на подготовка, и на стила на водене на схватките от страна на борците. Така например новата система на отпадане, която позволява на състезателя при победа да продължава участието си независимо от броя на наказателните точки, премахна една несправедливост, жертва на която в Мюнхен стана вашият Христо Трайков. Редът на подреждането във финалната тройка сега не позволява на никого да се добере до титлата, без да се е срещнал с преките си съперници за нея. Съдиите все повече свикват да различават истинското желание на бореца да се бори от лъжливата активност и да наказват безпощадно пасивността.

– Усилията на ФИЛА Вероятно няма да спрат дотук?

– Наред с главната задача пред националните федерации: да преустроят работата си в духа на изискванията за активна борба, различните органи и комисии на ФИЛА не спират усилията си за намиране на нови пътища за осъществяване на желаната цел. Има предложение да се премахне равната борба, като сега се търсят критерии за определяне на победителя между двама състезатели с равен брой точки. Във всички случаи това обаче ще бъдат спортно-технически (красота и ефективност на хватките), а не формални (например разликата в теглото) показатели. Промени ще има и в борбата в края на тепиха, където се предлага очертаването на една критична зона, влизането в която ще бъде повод за предупреждение, предлага се и акцията, започнала на тепиха и завършила извън него, да се счита за редовна. Търси се начин и за стимулиране на прилагането на повече и по-красиви хватки чрез различно точкуване. Всички тези предложения ще бъдат разгледани и приети на конгреса на ФИЛА догодина в Истанбул, като дотогава ще бъдат експериментирани в различни страни. Част от експериментите са възложени на Българската федерация по борба.

– Определени ли са вече датите на бъдещите големи първенства?

– Световното първенство по свободна борба през 1974 г. ще бъде в Истанбул от 19 до 22 септември, шампионатът на света по класическа борба ще се проведе между 10 и 13 октомври в Катовице, а по самбо – в Улан Батор. Европейските първенства и по трите вида борба са през юни в Мадрид, а шампионатите на Европа по свободна и класическа борба за юноши – в Познан от 23 до 26 юли.

– Как Ви харесаха българските борци?

– Качествата на вашите прекрасни борци са отдавна известни и ценени от всички познавачи на борбата. Те бяха проявени до голяма степен и на този световен тепих. По-важно е, че ръководството на ФИЛА и лично аз отдавна считаме България за истинска крепост на борбата. Не само заради завоюваните успехи, а и поради наистина огромната работа за развитието на нашия спорт и у вас, и в световен мащаб.

сента едва – едва навли-
В своите астрономически
ва, времето е все още го-
що, зимата е далеч и за
г на ум не ни идва. Но
орите са под "пълна па-
. Мина времето, когато
те се обуваха с първия
г. Най-добрите ни майс-
ри на белия спорт не са ги
ували. През цялото лято
"на педали". И в буквал-
, и в преносния смисъл,
арият сняг още се белее-
по високите върхове, а
тезателите смениха ски-
с велосипеди, ролери, лет-
кънки и водни ски.

лавната задача – да се
мине решително към ви-
и натоварвания, да се
лижат международните
ндарти на тренировка в
-спорта, е в действие.

Цифрите в плановете за
ема и интензивността на
енировките, за тонажа и
ря на заниманията се пови-
ха рязко. Затова и почив-
та след приключване на
тивния сезон бе кратка.
е на първи юни треньори-
свикаха сбор.

НА СКИ БЕЗ СНЯГ

И ВСЕ ПАК...

От това, което видяхме и чухме, може да се твърди, че лятото не е пропиляно. Налице е желание и старание у състезатели и треньори да се направи нещо повече. Скиорите не жалят сили, треньорите не пестят време. Увеличени са натоварванията, тренира се два пъти на ден, използуват се значително повече и по-разнообразни средства.

– Ние искахме и можехме да постигнем много повече – обобщи мнението на състезателите В. Стоянов. – А сред младежите има мнозина с възможности и желание да постигнат сериозни успехи в международните стартове, но много неща ни спъват...

Наистина много неща спъват работата с първите ни скиори. Едва ли само с високи натоварвания и голям обем на работа ще се получат желаните резултати. Без постоянни грижи за възстановяване ефективността от този труд би била незначителна. А това е един от най-болните проблеми в ски-спорта. От години насам към националните отбори няма лекар. Дори и сега на лагера в Белчин баня 40 състезатели тренират без лекарски надзор. Да не говорим за масажисти, за регулиране на хранителния режим, функционалните проби и т.н. Науката на практика все още не е помощник на треньорите. Какво да правят пък дружествата, чиито възможности са значително по-ограничени?!

Не достигат и уредите и пособията дори за лятната подготовка. Закупените 5 спортни велосипеда за нуждите на бегачите на ЦСКА "Септ. знаме" предизвикаха истинска сензация и нескрита завист у всички други скиори в лагера в Белчин баня. Малко и твърде износени са ролерите и ролковите кънки, екипите и другите пособия. А базата през зимата – настаняване, храна, баня, собствени домове – все проблеми, които години спъват подготовката и чакат разрешение...

Сега е времето българската федерация по ски и ръководителите на ски-спорта да вземат незабавни мерки, за да не ни изненада зимата...

«РИДО»

убавил се е старият Самоков. зваем е станал и "Рудо", мази ивена "Мека" на ски-спорта. мволите му борики са прорязаиви асфалтови алеи, които виарпентини чак до върха. Прос- футболно игрище, волейболни дки и трапове за скачане са ани по жилавата като самотрева на тучните му поляни, а ре е изградена спретната мухостройка. През мази база пре- ат ежедневно всички самоковртисти. Но истински стопани скиорите. Синеблузите възпи- и на училището по ски, школни- от различните възрастови гру- ски и първите асове на града, юните на страната.

н Пенев просто влетя на поля- с "бегача" като истински кр- майстор на педалите, а след ристигна на своята излитана " и Ресми Ресмиев. Завършил ита си служба, Ресмиев е отно- одното гнездо. Навременно по- ие, защото от този плодовит мази есен излитат мнозина скиори: Ев. Кленов – студент ТИ, Ст. Крамарски – на когото ои Военна служба. Но "трио- ленев, Ресмиев, младият Г. Котехните колеги са голяма сила ен съперник за шампионските и отборни титли сред ал- не.

шампионите по ски е двойно дно да запазят титлите си – а се Пенев. Всички карат с нас- ие, а ако не си подготвен, зас- н си и от много "случайнос- – продължава нашият алпиец, а "бегача" на борика та и оти- падока", както самоковци на- резките падове на трасето. та с Ресми многократно "ата- стръмния скат, без да уби- оростта. После щанги, подско- и слаломи и още дузина имита- упражнения...

«ЗА ДА НИ Е ТОПЛО ПРЕЗ ЗИМАТА...»

Така ни отговори старши треньорът на армейските алпийци Кирил Вълчев, когато на гребната база в Панчарево го попитахме още ли събират "тен".

По плувки, с шоколадов загар, неговите възпитаници един след друг обуваха водните ски и кръжаха след ревящия скутер между слаломните врати като първокласни фигуристи.

Но Вълчев бе точен. Измерванията на събраната през лятото "топлина" сочат: средно на месец 50-70 тона клякане с щанга, 20 км спускане по наклон без ски, 20 км свободни завои, над 5000 преминати слаломни врати, 28 "работни" дни и още много цифри. Ежемесечните контролни проверки на общата физическа подготовка са истинско, безкомпромисно състезание. В прескоците за издръжливост за 2 мин. например младите надежди ИВ. Енчев, Вл. Дражев, Ан. Трифонов достигат вече над 300-350 скока...

А докато скутерът отдъхне, Вълчев нарежда "слалома" по стръмния скат и върволицата гологлави момчета се провират изкусно през лабиринта. Титлата на отборни шампиони задължава. Освен от младите тя ще бъде защищавана от изпитаните бойци братя Петър и Васил Ангелови, ще помогнат и новите попълнения, които мази есен ще облекат фланелките с емблемата на армейския клуб...

1 АБСОЛЮТНАТА ШАМПИОНКА ИНЖ. С.КАРАНЛЪКОВА (РОД.-СМ) ПРЕДВОЖДА КОЛОНАТА НА БЕГАЧКИТЕ.

2 ИВ. ПЕНЕВ (ВДЯСНО) И Р.РЕСМИЕВ МНОГОКРАТНО „ПРИЗЕМЯВАТ" НА ПАДА, А ТРЕНЬОРЪТ М.ПОПАНГЕЛОВ СЛЕДИ ИЗПЪЛНЕНИЕТО.

3 АСФАЛТОВИТЕ АЛЕИ НА "РИДО" ВЕЧЕ И ПРЕЗ ЛЯТОТО "РАЖДАТ" СКИОРИ.

4 ВЛ. ДРАЖЕВ(ЦСКА) В ЕДНО ОТЛИЧНО ИЗПЪЛНЕНИЕ НА СЛОЖНА ФИГУРА С МОНО-СКИ.

5 ПИСТАТА Е АСФАЛТОВА, НО БОРБАТА МЕЖДУ ПЪРВИТЕ НИ БЕГАЧИ И СЕГА Е БЕЗКОМПРОМИСНА.

6 РЕПУБЛИКАНСКИЯТ ШАМПИОН НА СЕВЕРНА КОМБИНАЦИЯ М.САВЧОВ(ЦСКА) НА ТРЕНИРОВКА ПО СКИ-СКОК НА ШАНЦАТА КРАЙ "ЧЕРНИЯТ КОС", ПОКРИТА С ИЗКУСТВЕНА МАТЕРИЯ.

НА «БАНЯ» В БЕЛЧИН

Равна като тепсия, котловината край село Белчин баня бе приютила скиорите и скиорките-бегачи. Тук беше събран целият ни "бегови" елит от двата ешелона. Наред с първите "писалки" Панков, Стоянов и другите мъже по опасаната с асфалтови ленти равнина видяхме да кръжат на ролери и велосипеди младите К. Чифлиджанов, К. Стоилов, Д. Христов, Г. Цаков, чепеларците В. Сивков, Д. Чучуранов и други. Начело на женските състави са инж. Сийка Каранлъкова, ветеранката Пандева, Модева, Мизюлева, Стойчева и всички изявили се през миналия сезон девойки.

Гледах тренировките на тези упорити момичета и останах удивен. В поведението на Каранлъкова нищо не издаваше безспорния лидер, абсолютната шампионка. Поразява скромността на тази стройна, мургава родопчанка, а трудолюбието ѝ, както казват, е пословично. Упорита и прилежна в заниманията, старателна до педантичност при обработване на най-дребните детайли, Каранлъкова наистина е за пример. Пълновластна господарка на нашите писти, с основание от нея се очаква да ни зарадва с успехи и в чужбина. А те се коват сега...

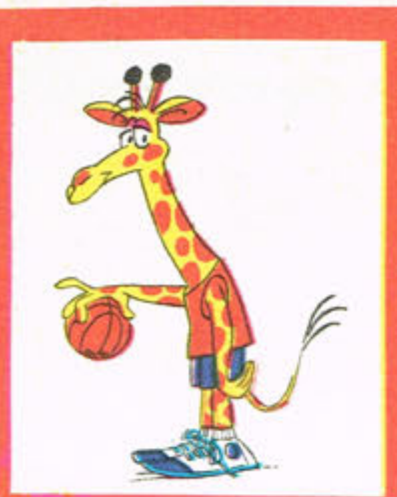
Освен националните гарнитури тук бяха и повечето от първите състезатели на дружествата. Под ръководството на треньорите Ан. Митов, Д. Петров, Ст. Митков, Г. Димитрова, Ст. Стефанов и Ат. Атанасов 40 скиори и скиорки навъртат "километраж", проверяват извършеното през трите месеца (а то не е малко – само месечният километраж достига средно 600 км!), "сверяват часовниците си"...

Стартовете на юбилейната спартакиада не са чак толкова далече...

СТРАНИЦАТА Е ПОДГОТВЕНА ОТ СТОЯН ГЕТОВ

СНИМКИ ЯНКО ГЪРОВ И БОНЧУК АНДОНОВ

ЕВРОБАСКЕТ

ШАНСЪТ НА ЕДНО ПОКО

От 27 септември до 6 октомври за осемнадесети път най-добрите мъжки баскетболни отбори от Европа ще водят спор за титлата на "старият" континент в испанските градове Бадалона и Барселона. За четиринадесети път ще се борят за почетно класиране със силните си и достойни съперници и българските баскетболисти. Една година след като съветският отбор за първи път в историята остави златните олимпийски медали отсам океана, в един период на бурен разцвет на този спорт в европейските страни, можем да очакваме от "Евробаскет,73" да бъде истински венец в досегашната хронология на континенталните шампионати по своята красота, оспорваност, драматизъм и съвършенство. На завършилото неотдавна най-голямо спортно събитие в света за годината – универсиадата в Москва – европейските баскетболисти не успяха да представят откъм най-добрата му страна този спорт с второто място на СССР и петото – на България в компанията на САЩ, Бразилия, Канада и Куба в призовата шестица. Но никому и на ум не идва да съди от това класиране за истинските възможности на баскетбола в Европа. Защото тепърва предстои неговият "час на истината"...

Барселона ще бъде и големият шанс на едно поколение в българския баскетбол, отгледало състезатели като Атанас Голомеев и Георги Христов, които биха правили чест на всеки отбор в света, на редица още признати майстори, като П.Пандов, Хр. Борисов, Р.Пейчев, Б.Брънзов, Ив. Киров, Б.Чанев, чиито качества са безспорни. И над които тегне угрозата да не успеят да материализират таланта си в един що-годе значим успех, да останат поколение без отличия, които да се запомнят и предадат на наследниците им. След като самите те наследиха немалка слава от предшествениците си... И ето ги сега в Барселона, "разкъсвани" между амбициите и реализма. Желанието за нещо голямо идва от съзнанието, че имаме силен отбор с играчи на върха на майсторството си, на които бе осигурена отлична възможност за подготовка в сложната обстановка на многопосочните изисквания на универсиадата, балканиадата, спартакиадата на дружеските армии и, разбира се, на европейското първенство. Но какво всъщност значи това "нещо голямо"? Евентуални медали или място във финалната четворка във всички случаи би задоволило и най-претенциозните. Подобна цел не е утопична, ала постигането ѝ изисква представяне на границата на възможностите на отбора ни и дори малко над нея. По-малко от шесто място автоматически би отбелязало отстъпление от завоюваните в Есен позиции. Докато трезвата оценка на обстановката подсказва за опасността при известен малшанс да останем и извън осмицата, което с оглед на бъдещата формула на европейските първенства би ни превърнало във второстепенна европейска баскетболна сила..

Защото при тегленето на жребия за определяне на предварителните групи ръката на отговорния секретар на БФБ Ал. Божков не се оказа съвсем "лека" и ни изпрати в такава "компания", където едва ли не всеки би могъл да бъде пръв и... последен. Световният шампион Югославия иска най-после и континенталната титла и амбициите му не са безпочвени. Начело с нов треньор – Мирко Новосел, който наследи известния Р. Жеравица, – с нов капитан – познатия ни неуморим гард Ратомир Твърдич, – с ядро от опитни бойци: Кр. Чосич, Н. Плечаш, Др. Капичич, В. Йеловац, Ж. Кнежевич – със свежа кръв, където прави впечатление Славнич и с поуките от Мюнхен, "плавите" ще бъдат грозен съперник за всички в Барселона.

Италия от години поддържа един състав: Менегин, Мазини, Брумати, Йелини, Бариviера, Бисон... който под ръководството на бездесъщия Джанкарло Примо ѝ носи успех след успех – четвърто място в света в Любляна и на олимпиадата в Мюнхен, бронзови медали на европейския шампионат в Есен.

За Испания става дума на друго място, но тук е достатъчно да изтъкнем, че надеждите ѝ далеч на се коренят единствено в домакинството.

Франция видяхме за последен път през миналия май, когато ни победи на олимпийските квалификации в Амстердам. Няма причини обаче да се счита, че великолепният разпределител Ален Жил, Бонато, Тисен, Кашмир и Стайленс за изминалото време са понижили класата си.

А Гърция от три години се готви от американски треньор и вече все по-твърдо стъпва на европейския подиум.

Мисля, че стана ясна истинската стойност на "железната" група "Б", която ще играе в Барселона, В сравнение със "семейството" на останалите 6 отбора, където все пак има фаворити: СССР, Чехословакия и Полша и аутсайдери: Румъния, Израел и Турция. Но тъкмо изравнените възможности на отборите от нашата група правят еднакво реална възможността както за по-задно класиране, така и за постигане на по-високи цели (нали тъкмо затова домакините избраха нея?).

"БОЙНАТА" ПЕТОРКА НА ТРЕНЬОРА НЕЙЧО НЕЙЧЕВ: ОТЛЯВО НА ДЯСНО – АТАНАС ГОЛОМЕЕВ, ПАНДО ПАНДОВ, РУМЕН ПЕЙЧЕВ, ХРИСТО БОРИСОВ И ГЕОРГИ ХРИСТОВ (КАПИТАН НА ОТБОРА).

КАПИТАНЪТ Е, ЗА ДА ВОДИ В БОЙ – ГЕОРГИ ХРИСТОВ (15) ПОРАЗЯВА КОША НА ЮГОСЛАВЯНИТЕ НА УНИВЕРСИАДАТА В МОСКВА.

НЯМА ЛЕКИ МАЧОВЕ

В Мадрид бе теглен жребият за определяне на групите и програмата на XVIII европейско първенство по баскетбол за мъже. Дванадесетте отбора-финалисти се разпределиха така: *група "А"* (Бадалона) – СССР, Полша, Чехословакия, Румъния, Израел, Турция; *група "Б"* (Барселона) – Югославия, Италия, България, Испания, Франция, Гърция, които ще се срещнат в следния ред:

27 септември – четвъртък:

Чехословакия – Израел, Полша – СССР, Турция – Румъния; Гърция – Италия, Испания – Югославия, БЪЛГАРИЯ – ФРАНЦИЯ.

28 септември – петък:

Чехословакия – СССР, Израел – Румъния, Полша – Турция; Гърция – Югославия, Италия – Франция, ИСПАНИЯ – БЪЛГАРИЯ.

29 септември – събота:

Чехословакия – Румъния, СССР – Турция, Израел – Полша; Гърция – Франция, ЮГОСЛАВИЯ – БЪЛГАРИЯ, Италия – Испания.

1 октомври – понеделник:

Чехословакия – Турция, Румъния – Полша, СССР – Израел; ГЪРЦИЯ – БЪЛГАРИЯ, Франция – Испания, Югославия – Италия.

2 октомври – вторник:

Чехословакия – Полша, Турция – Израел, Румъния – СССР; Гърция – Испания, БЪЛГАРИЯ – ИТАЛИЯ, Франция – Югославия.

30 септември и 3 октомври са почивни дни, а финалните двубои ще се играят на 4, 5 и 6 октомври, като ще се срещнат първите два отбора от всяка група за класиране от 1-о до 4-о място, вторите два – за 5–8 място и последните два – за 9–12 място.

ДВАНАДЕСЕТИЯТ ПОХОД ЗА ЗЛАТОТО

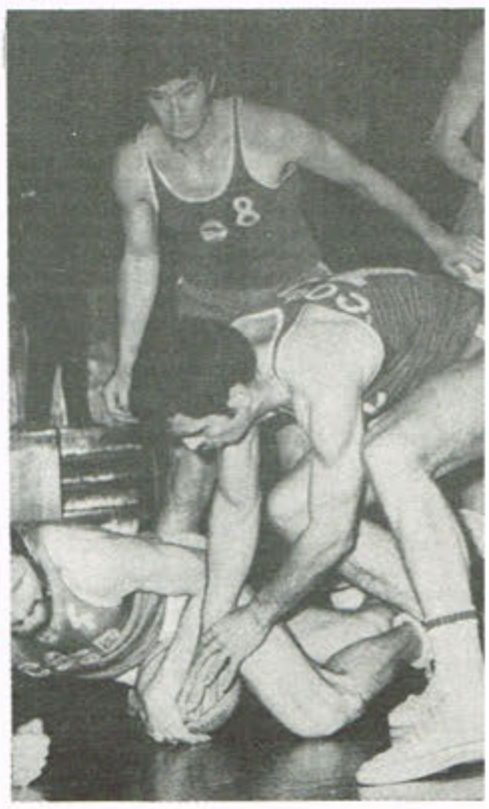
Москва, специално за "СТАРТ" от Леонид ПЕТРОВСКИ

Десет хиляди зрители в тбилиския дв
рец на спорта, 7000 – в двореца на спо
та "Юбилейний" в Ленинград, 5000 –
каунаското "Спорт хале", 4000 – в ми
ския дворец на спорта и в талинския дом н
спорта "Калев"... Препълнени зали, пр
блемът "Повече билетче?" – това бе з
вършилият 40-и всесъюзен шампионат п
баскетбол на СССР. Започнал 3 месеца сле
Мюнхенската олимпиада, той предизвик
необичаен интерес. Златните олимпийск
медали станаха своеобразен магнит, ко
то привлече в лагера на любителите н
баскетбола хиляди хора, които преди тов
не се интересуваха от тази игра. На всич
ки се искаше поне един път да видят геро
те от Мюнхен. А който идваше веднъж
идваше и втори, и трети, и десети път...

Ехото от олимпийската победа на съвет
ските баскетболисти откликна в шампио
ната на страната и сега всички в Съвет
ския съюз се надяват, че ще продължи д
звучи на предстоящото, XVIII първенств
на Европа в Испания. В шампионатите н
континента досега СССР има неоспори
приоритет: единадесет титли, осем от
които нанизани в броеница през послед
ните години. Няма причина да се съмняваме
че испанската "експедиция" на сборния от
бор ще бъде неговият дванадесети похо
за европейското злато. Вече трета годин
начело на отбора е Владимир Кондрашин
през цялото това време той практическ
не правеше промени в състава. Така че и се
га в Бадалона и Барселона е сигурно, че ощ
при представянето на играчите всеки щ
се посреща с гръм от овации: Сергей Белов
Модестас Паулаускас, Александър Белов
Зураб Саканделидзе, Михаил Коркия, Ива
Едешко...

И ако играчите с герба на СССР са добр
известни на всички, то за наставника и
Вл. Кондрашин заслужава да се разкаже по
подробно. Зрителите помнят ленинград
ския "Спартак" от средата на 50-те годи
ни. Една от най-колоритните фигури в от
бора бе тиловият играч Вл. Кондрашин

БОРБА ЗА ВСЯКА ТОПКА, НЕИЗВЕСТНОСТ ДО ПОСЛЕД
НИЯ СИГНАЛ – ТОВА СА МАЧОВЕТЕ БЪЛГАРИЯ-ЧЕХОСЛОВА
КИЯ, ЧИЕТО ЕВЕНТУАЛНО "ИСПАНСКО ИЗДАНИЕ" МОЖ
БИ ЩЕ ОПРЕДЕЛИ НОСИТЕЛИТЕ НА ЕДИН КОМПЛЕКТ МЕДА
ЛИ.

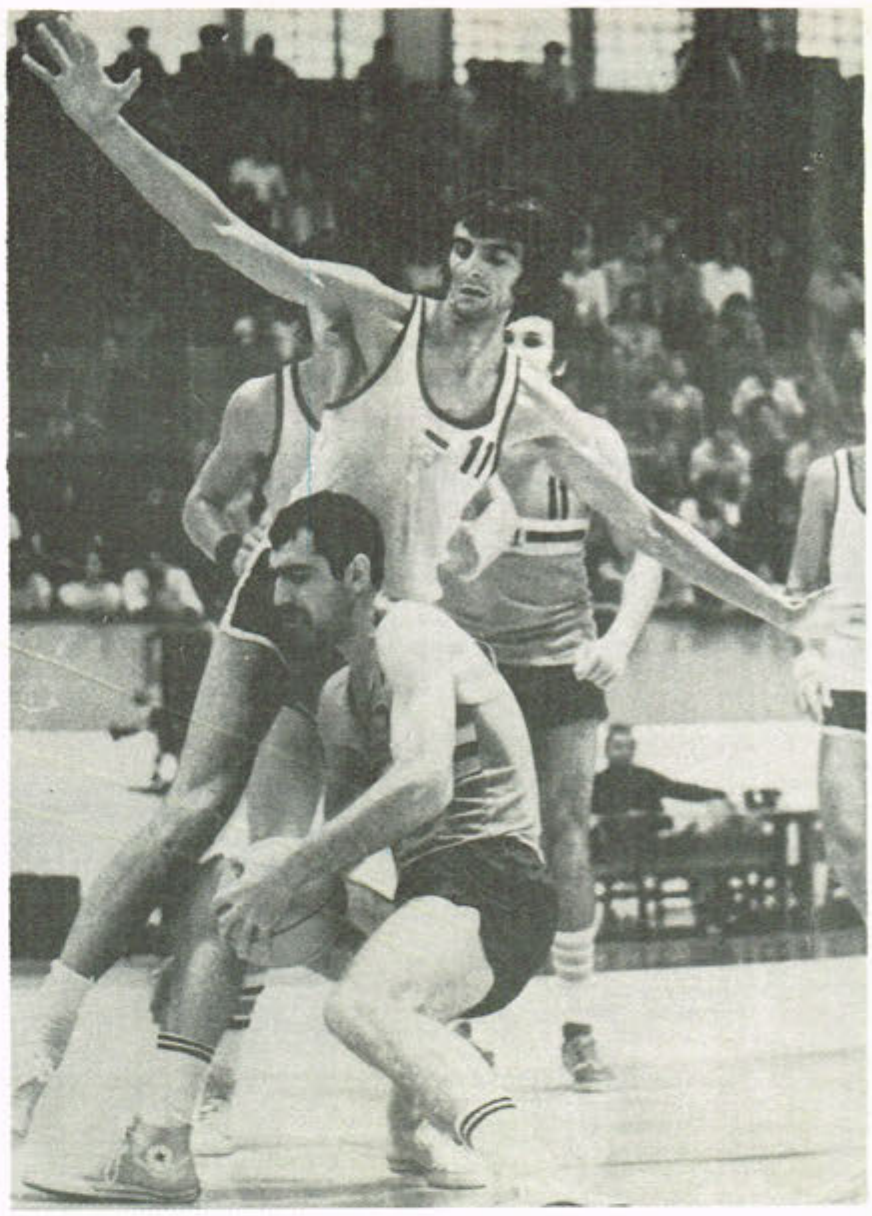

73·
ЕНИЕ

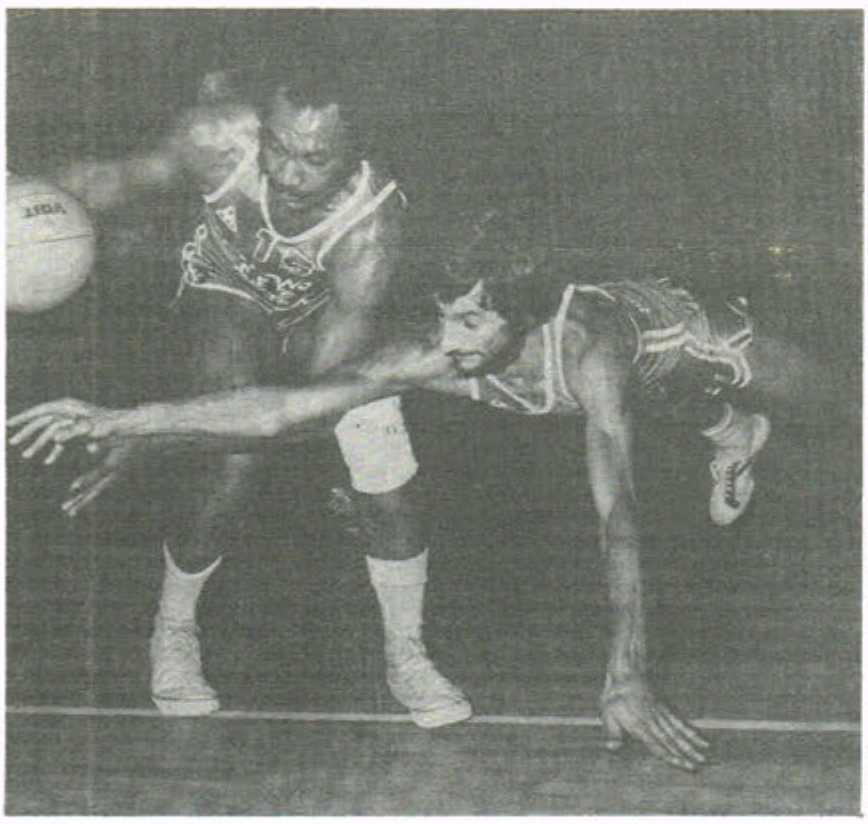
състезател той започна да тре-
ките отбори на "Спартак", през
ави представителния отбор и го
твърти. След година "Спартак"
ронзовите медали, след още един
бърните. От лятото на 1970 г.
стана треньор на сборния от-
СР и сам ярък привърженик на
ащита, приучи и националите на
защитната, но агресивна игра.
пиадата в Мюнхен 80 процента
овъчното време той отделяше
енстване на отбранителните
преди всичко – на борбата под
. В неговата максима "Защита-
-доброто нападение в баскет-
о не се е променило и сега. Завид-
койството му в решителните
а срещите и за разлика от пред-
са му Ал. Гомелски, който нервни-
гато отборът му бе близо до
(например на мача СССР-САЩ на
о първенство в Любляна), Кон-
разява с увереността си, дори
ещата изглежда безвъзвратно
Така бе спечелен финалът на
о европейско първенство в Есен
Югославия, така триумфира
ку и на XX олимпийски игри. . . В
нажежено до червено: беснееха
, беснееха играчите, съдиите,
на ФИБА, журналистите,
ните оператори. И само един
ова кипящо море запази способ-
трезво да размишлява. Мал-
ени в главоломните обрати на
ка как Кондрашин повика при се-
етата и извънредно трезво и
отначало показа мястото под
, откъдето трябваше да се
опката в игра, а след това –
ъперника. После със своята силна
а ръката на Саша Белов и каза –
:
дължен да върнеш това, което
така глупаво изгубихме! . .
ито финалната сирена оповести
ние сме олимпийски шампиони, на
а при нашите смъртно уморени
щастливи момчета пръв се озо-
зеров. След него – Отар Коркия
п онази далечна команда, която
еди 20 години взе в Хелзинки
я старт. А по-късно един амери-
атор нарече поражението на
ия отбор в Мюнхен "национален
кова повече нашите баскетбо-
п всички основания да наричат
и "национална гордост". И да я
етнена и на европейското пър-
арселона. . .

СЕРГЕЙ БЕЛОВ – "ПЪРВАТА ЦИГУЛКА" В СЪВЕТСКИЯ ОТБОР – Е СВИКНАЛ ДА БЪДЕ ДЕКОРИРАН С КУ-ПИ И МЕДАЛИ.

РУМЕН ПЕЙЧЕВ НЕ ПУСКА ТОПКАТА – АКО СЕ БОРИ ТАКА ВИНАГИ И НАВСЯКЪДЕ, ПРИНОСЪТ НА НА-ШИЯ МЛАД ЦЕНТЪР ЩЕ БЪДЕ БЕЗЦЕНЕН.

НОВО ЩЕ РАЗЧИТА НА ВЕТЕРАНА ЛОПАТКА ОВЕЧЕ – НА ЗНАНИЯТА И УМЕНИЕТО НА ТРЕ-Д ЗАГУРСКИ, КОЙТО В ПОСЛЕДНИТЕ ГОДИНИ АВЯВА И СБОРНИТЕ ЕВРОПЕЙСКИ СЪСТАВИ.

КАПИТАНЪТ НА "ПЕТЛИТЕ" АЛЕН ЖИЛ СЪС САМООТВЕРЖЕНОСТТА СИ ВЪДУШЕВЯВА ПАРТНЬОРИ-ТЕ СИ. ОТ СТАРТА НИ СРЕЩУ ФРАНЦИЯ В ГРУПА "Б" ЩЕ ЗАВИСИ МНОГО. . .

ДОСЕГАШНИТЕ 17 ШАМПИОНА

Без определена периодичност в началото, европейските първенства по баскетбол за мъже от 1947 г. насам влизат в своя обичаен цикъл (през година във всяка нечетна година), за да излъчат в своята 40-годишна история 17 първенци на континента:

I.1934, Женева:	1. Латония...	8. България
II. 1937, Рига:	1. Литва	–
III.1939, Каунас:	1. Литва	–
IV.1946, Женева:	1. Чехословакия	–
V.1947, Прага:	1. СССР...	8. България
VI.1949, Кайро:	1. Египет	–
VII.1951, Париж:	1. СССР...	4. България
VIII.1953, Москва:	1. СССР...	9. България
IX.1955, Будапеща:	1. Унгария....	4. България
X.1957, София:	1. СССР	2. България
XI.1959, Истанбул:	1. СССР...	5. България
XII.1961, Белград:	1. СССР...	3. България
XIII.1963, Вроцлав:	1. СССР...	5. България
XIV.1965, Москва:	1. СССР...	5. България
XV.1967, Хелзинки:	1. СССР...	4. България
XVI.1969, Неапол:	1. СССР...	7. България
XVII.1971, Есен:	1. СССР....	6. България

Впечатляват единадесетте титли (осем поредни в последните години!) на съветските баскетболисти, докато България в 13-те си досегашни участия има два медала: сребърен в София и бронзов в Белград.

ДОМАКИНИТЕ ИСКАТ МЕДАЛИ

Жужащата без прекъсване кинокамера в ръцете на тъмнокосия, висок и елегантен мъж направи впечатление на внимателните зрители в зала "Универсиада" по време на тазгодишния баскетболен турнир за "Наградата на София". Оказа се, че това е треньорът на испанския национален отбор Антонио ДИАЗ-МИГУЕЛ, пристигнал в София, за да събере впечатления за част от противниците на своя отбор на европейския шампионат и заедно с това да покаже, че домакините на първенството отрано мислят за подготовката си и имат сериозни намерения да се представят добре не само като организатори, но и на терена в Барселона. Това потвърди и нашият пространен разговор с 40-годишния рекламен агент на една мадридска модна къща, който от 7 години е начело на националния отбор на Испания, като преди това е бил треньор на представителния юношески тим, а още по-рано – играч на "Реал" (Мадрид) в продължение на 3 години с 26 мача в сборния отбор на страната.

– Петото място в Барселона е последното, което донякъде би ни удовлетворило, докато истинска радост могат да ни доставят единствено медалите, па макар и бронзови...

– *Как се надявате да достигнете до тях?*

– По време на националния шампионат съм установил връзка с 20 играчи и с техните клубни треньори и поддържам с тях непрекъснат контакт; познавам тях и семействата им, техните спортни и лични проблеми, те знаят, че разчитам на тях, и (надявам се) също разчитат на мене.

– *Нещо по-конкретно за вашите избраници?*

– Те са от 4 клуба, като приоритет имат играчите на шампиона "Реал". Клифърд Луик (32 г., 202 см) и Уайн Брабендер (27 г., 191 см) са играчи със световна известност и отново ще бъдат основната ни ударна сила, но се надявам да се изявят в най-добра светлина още Луис Сантиляна (21 г., 206 см) и Рафаел Рулян (20 г., 208 см). А лидер на отбора пак ще бъде гардът Бускато, човекът, който най-добре умее да реализира моите игрови идеи на терена.

– *По какви критерии правите избора си?*

– Като идея за мене баскетболът е като медицината – в него винаги има нещо неоткрито. А като изпълнение – това е шахмат с живи фигури. Националният избраник, който е "цар" в клуба си, трябва да има морал да бъде "пионка" в сборния тим. А това значи, че на първо място поставям съвестта и дисциплината. И съм щастлив, че нямам проблеми в това отношение!

– *Какво мислите за българския отбор като съперник?*

– Съперничеството ни е традиционно, като едва в последните години можем да се похвалим с известни успехи срещу Вас. Считам България за най-сериозния ни противник в Барселона – като равенство в класите и като еднаквост в претенциите. Колегата Нейчев е щастлив да разчита на Голомеев и Г. Христов – и двамата са пълно покритие на това, което се нарича световна класа. В предстоящия двубой помежду ни прогнози не може да има...

– *А прогнозите ви за изхода на шампионата?*

– Сигурна изглежда титлата на СССР, както и сигурно е това, че повечето срещи ще завършват с разлика от 2–3 точки. Всичко останало е в ръцете на състезателите и треньорите!

ИСПАНСКИТЕ БАСКЕТБОЛИСТИ ИСКАТ ДОМАКИНСТВОТО ИМ ДА СЕ ЗАПОМНИ С МЕДАЛИ. ЗАТОВА ТРЕНЬОРЪТ ИМ АНТОНИО ДИАЗ-МИГУЕЛ НЕ ИЗПУСКАШЕ КИНОКАМЕРАТА ПО ВРЕМЕ НА ТУРНИРА ЗА "НАГРАДАТА НА СОФИЯ".

Страницата е подготвена от
Петър ХАДЖИЙСКИ
Снимки: Янко ГЪРОВ и
Емил МАН ДЖАРОВ

ДВАМА СА МАЛКО...

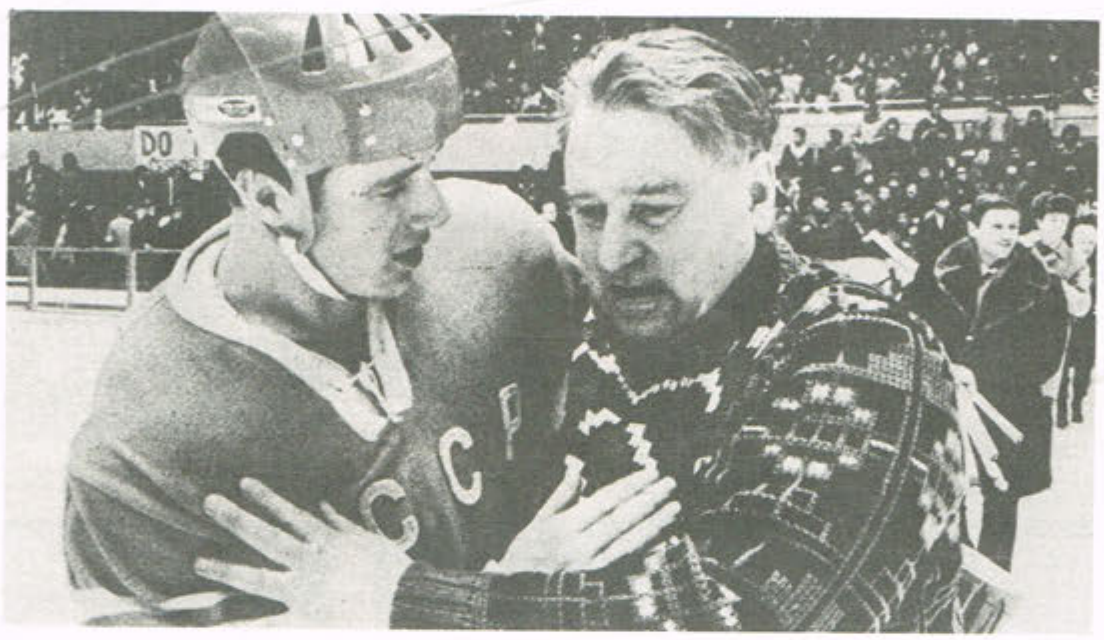
Мачовете от неотдавнашния турнир по хокей на лед за наградата на вестник „Советский спорт" бяха ръководени от по трима съдии или по-точно от по един, защото двамата от тройката бяха помощници на главния съдия. За това нововъведение в хокейното съдийство говори АНАТОЛИЙ ТАРАСОВ – старши треньор ЦСКА, бивш наставник на съветския сборен отбор.

Тая новост е съвсем своевременна. Но не само в родината на хокея Канада по време на хокейните мачове се прилага такова съдийство. Причината, която ни кара да прибягваме до същото, е много по-сериозна. Вихреното темпо на съветския хокей, сложността на груповите ситуации, високата емоционалност на хокеистите, които понякога действуват грубо, на границата на фаула, най-после разгорещената вътрешна конфликтност на играта изискват от арбитрите не само абсолютна обективност, но и точност, висока лична отговорност за правилността на взетите решения. Въпреки страстите, бушуващи на терена, двамата съдии трябва точно да определят и засадите, и отбелязването на гол, трябваше да оценяват характера на силовото единоборство, да следят за смените на играчите, за правилното разполагане на хокеистите при всяко подхвърляне на играта. . . (Могат да се изброят още неща, но и това е достатъчно.) Ето защо всеки един чифт очи съвсем не е излишен. Освен това при тройното съдийство става преразпределяне на задачите. Известно е, че третият (сегашният главен) съдия има особено трудна задача – да следи за единоборствата. Той единствен има право да наказва хокеистите за нарушаване на правилата и единствен преценява дали има гол или не. На пръв поглед кръгът на задълженията му е стеснен, но отговорността му значително е пораснала. Той отговаря за съдбата на хокейния мач, говоря за дисциплината, за поведението на хокеистите.

Неправилно би било да се мисли, че помощниците на главния съдия сега нямат отговорности. Вярно е, че грижите им вече са малко, но те са длъжни да изпълняват безрешно новите си функции и на първо място разделянето на засадите. При това помощниците имат възможност да поддържат високо темпо на игра: без да се прекъсва играта, те могат да приберат от леда счупен стик, да оправят неумишлено отместената врата. Изглежда, че това са подробности, но тъкмо така съдиите могат да създадат добри условия за хокеистите и за хокея. А това в края на краищата е най-важното.

Съдиите могат да окажат добра помощ и на нас, треньорите – да възпитават у хокеистите висока култура, истинско рицарство, строго отношение към собствените поражения. Ако по-рано съдията можеше да се отмине настрана – "сблъскване е, не стана в малцина", сега главният съдия трябва да вижда всичко и да помни всичко. А следователно неговите сили е и да поощри хокеиста, който се бори рицарски, и да накаже грубияните. Да, да го накаже веднага, на леда. И то така, че и на другите да им се отще. . . Ето защо искам да отправя редица пожелания и към съдиите, и към Всесъюзната колегия, която трябва да разработи методика за проследяване на мачовете при новите условия.

Първо, не мисля, че трябва механично да използуваме съдийската практика на канадците. Ние си имаме наш хокей, наши тактически връзки, съобразно които трябва да разработим своя собствена методика. Само един пример. Канадците контраатакуват индивидуално, бавно, а в нашия хокей понякога има случаи, когато дължината на контраатакуващия пас е 20–25 метра. Естествено ако съдията заема място на леда съобразно канадските схващания, не ще успее да проследи такава стремителна контраатака.

ТРЕНЬОРЪТ АНАТОЛИЙ ТАРАСОВ С НАЙ-ДОБРИЯ ИГРАЧ НА ОЛИМПИЙСКИЯ ТУРНИР В САПОРО – ВАЛЕРИЙ ХАРЛАМОВ. СЛЕД УСПЕХА НА СЪВЕТСКИТЕ ХОКЕИСТИ В МИНАЛОГОДИШНАТА ЗИМНА ОЛИМПИАДА ТАРАСОВ СЕ ОТТЕГЛИ ОТ ПОСТА СИ ТРЕНЬОР НА СБОРНИЯ ОТБОР.

Не на всички съдии може да се повери ролята на главния арбитър. Тая почетна роля трябва да се възлага само на най-волевите, творчески разбиращи хокея хора, с отлична (подчертавам – с отлична) физическа подготовка. Малко е обаче да се ограничаваме с изброяването на тия главни критерии. Става разделение на съдийските функции: едни от съдиите сега са главни, други – помощници. За всяка от тия групи трябва да бъде изработена отделна методика. Необходим е строг подбор. Мисля, че и стимулирането на съдиите трябва да става в зависимост от тяхната квалификация.

Първите мачове с трима съдии показаха, че нововъведението е полезно. Но в същите мачове можеха да се наблюдават и досадни съдийски слабости. По-горе не случайно става дума за важността на физическата готовност за главните съдии. Главният арбитър трябва винаги да бъде при шайбата – близо до епицентъра на игровите събития. А знаем, че в хокея, когато дойде умората от пробягваните километри, се раждат и досадни грешки. Затова нашите съдии трябва да си изработят "резерв" от физически сили. Не виждам пречки за изработването на такъв резерв. Съдиите могат да вземат много неща от нашите хокейни атлетически тренировки – разбира се, стига фанатично да обичат работата си и да умеят търпеливо да се готвят за хокейния двубой.

И тъй главният съдия трябва да бъде близо до епицентъра на събитията и в същото време да не пречи на никой от играчите. "Да не пречи" – това е много важно обстоятелство. Той трябва да бъде близо, но да остава сякаш в сянка. Не само чрез добро избиране на позиция. Театралните жестове, отношението към хокеистите като към немирни хлапета – всичко това нанася вреда, пречи на хокеистите да играят свободно, да покажат изцяло майсторството си.

Има още един много важен въпрос, свързан с психологическото въздействие на съдиите върху играчите. Убеден съм, че при новите условия ще има по-малко нечиста игра и недисциплинираност от страна на хокеистите. Всички хокеисти и треньори преди всичко трябва да разберат, че няма да бъде пропуснат нито един случай на нарушение. Но по-голяма става и личната отговорност на съдията. Мачовете за наградата на "Советский спорт" показаха, че не само нашите, но и чуждестранните съдии допускат груба педагогическа грешка. На леда се води страстно, безкомпромисно единоборство – и сякаш поради страх от усложнения или чисто и просто за да изтъкне себе си, арбитърът надува свирката и отстранява един, а често (сякаш бяга от отговорност) двама играчи от различни отбори. . . А съдиите са длъжни да вникват в природата на "близкия бой", да чувствуват истинските намерения на играчите. И аз съм убеден, че нашите най-добри хокеисти, вече напуснали спортната арена, биха могли да помогнат много в това отношение. Кой друг, ако не те – големите спортисти – биха изпълнявали с чест ролята на главни арбитри?

Да не злоупотребяват с правото си да наказват.

Да бъдат справедливи.

Да не се превръщат в хора, които търсят жертва за отстраняване. . .

Главният арбитър, който спазва тия заповеди, никога няма да провали мача, ще запази в него всичко онова, което е скъпо за сърцата на хокеистите и зрителите: разгорещената спортна борба, проявите на неподкупно мъжество, огнедишащата страст, стремежа на спортистите да положат своето майсторство пред олтара на хокея.

Вече стана дума, че главният съдия в новата роля трябва да се труди като хокеиста – с пот на чело. Но ще подчертая още една твърде важна подробност. Арбитърът трябва да бъде ловък. Искам да повторя и да напомня, че съдията трябва да бъде близо до епицентъра на събитията и в същото време да не пречи на спортистите. Ако арбитърът не е ловък, ако се мотае в краката на играчите или не може да се отстрани от пътя на шайбата, значи, не може да претендира за поста главен съдия.

Да, изискванията към ония, които имат намерение да изпълняват ролята на главни съдии, са високи. Те не са по силите на мнозина – дори на някои известни съдии. И ние сме длъжни да направим преоценка на ценностите, понеже нововъведенията са необходими. Вярвам, че съдийството на хокейните мачове с трима съдии ще облагороди нашия хокей, ще ни помогне да възпитаваме отлични играчи, да създаваме хокейни колективи от висока класа, ще придаде на хокея още по-голяма привлекателност.

НЕ Е ЛЕКА ЗАДАЧАТА НА СЪДИИТЕ, КОГАТО НА ТЕРЕНА СЕ ВОДИ МЪЖЕСТВЕНА, БЕЗКОМПРОМИСНА БОРБА. . .

ПАНОРАМА

Занапред в спринтовите бягания до 440 ярда ще бъдат регистрирани по два световни рекорда. Съгласно взетото в Единбург решение на Съвета на Международната федерация по лека атлетика (ИААФ), за да се осигури по-голяма точност и справедливост (тъй като не всички могат да си набавят електронноизмервателни уреди), за споменатите дисциплини ще се водят две ранглисти на световните рекорди, отразяващи ръчно и електронно засеченото време, закръглено до десети от секундата. Съобразявайки се с оказалото се неудачно нововъведение в класирането при дисциплината висок скок (на универсиадата в Москва 7 състезатели следваше да получат бронзов медал съгласно това правило), ИААФ го отмени от 1 октомври т. г. Старото правило остава в сила до септември 1974 г., когато конгресът на ИААФ в Рим ще вземе окончателно решение по този въпрос. Към важните промени, утвърдени на съвещанието в Единбург, спада и отменянето на полуфиналите за 5000 м на олимпийските игри в Монреал.

По време на световното първенство по плуване в Белград бе уговорена двустранна среща между плувците на ГДР и САЩ – двете водещи страни в моя спорт. Тая "среща на гигантите" ще се състои през първата половина на септември 1974 г., непосредствено след европейското първенство. След гостуването на американските плувци в Лайпциг през септември 1971 г. този път ГДР ще върне посещението, озовавайки се в Калифорния или, както пише западният печат, "в бърлогата на лъва". От своя страна американците още отсега с основание се тревожат, че "освен визитата плувците от ГДР смятат да ни върнат и. . . боя, тъй като през 1971 г. срещата бе спечелена от нас".

Един студент по математика от Рочестърския университет (щат Ню Йорк) е измислил нова шахматна игра, в която могат да се състезават едновременно трима шахматисти. Сражението се води на шестоъгълна дъска с 96 квадратчета вместо обичайните 64. На полето има три комплекта фигури с три различни цвята (разбира се, и три царя). Победител е оня, който обяви мат и на двамата си съперници.

Въпросът, къде е пределът в развитието на спортните постижения, вълнува всички. Ето какво казва натрупалият много лаври с постиженията си в хвърляне на копие Янис Лусис: "На практика не съществува граница. Постиженията са в пряка зависимост от социалните условия, които непрекъснато се подобряват, от растящото жизнено равнище. Хората стават все по-здрави, по-силни и спортните постижения естествено растат. Пример: по настоящем около стотина души в света хвърлят копието над 80 м. Това ниво осигурява на най-изтъкнатите между тях да запращат копието над 90 м. Станат ли около 50-тина спортистите с постижения над 90 м, между тях положително ще се появи някой, който ще постига около 100 метра."

ПОСЛЕДНАТА—ПЪРВА!

Последна. Сякаш ѝ беше дадена последната дума да защити многогодишните си усилия. Предимство ли е или не твоят скок да е заключителният акорд на едно тъй важно и дълго оспорвано състезание? Зрителите са притихнали и чакат. Чакат. След нейното изпълнение ще бъде обявено кое от многобройните претенденти за майсторски скок от трамплин ще има честта да стане първата световна шампионка в историята на скоковете във вода.

Има хора, които сякаш винаги се носят по гребена на вълните. Върви им. И Криста не може да се оплаче – видяла е и много успехи, но уви – и доста провали. Ето – в Мюнхен се класира едва на 11-о място – едно съвсем не ласкателно постижение за победителката от I и II детско-юношеска спартакиада на ГДР. Какво да се прави. Избрала е по-трудния път.

При скоковете във вода се цени на първо място съвършенството в изпълнението. Едно е обаче да изпълниш безупречно един сравнително лесен скок, друго – ако си подбрала някой от най-сложните. Прибегнем ли до "А", "В", "С"-обозначенията за сложност в гимнастическите съчетания, може направо да кажем, че скоковете на Криста Кьолер са пълни със "С"-та. Защо? Нужен ли е този риск?

– Именно в тях виждам своите големи шансове – е неизменният ѝ отговор и веднага допълва: – Дълго съм ги тренирала и по принцип изпълнението им ми се удава. Важно е човек да поддържа програмата си стабилна.

Упорит човек. Не промени програмата си за Белград. И ето идва ред на последния скок. Отново стои като омагьосана пред отраженията на водата както отдавна, много отдавна, когато като четвъртокласничка, в курса за начинаещи скачачи, погледна за първи път от високо басейна на Рощок.

– Кога разбрахте, че сте световна шампионка?

– Едва когато всички започнаха да ми честитят. Не следях класирането – бързо отговаря 22-годишната Криста Кьолер и упорито бърше с ръка лицето си, по което не е ясно дали се стичат само водни капки или сълзи от радост. Много здрави нерви се искат, за да почнеш финалите от четвърто място, да се класираш втора след задължителните 5 скока и. . . да убедиш с всеки свой последователен скок от волната програма съдиите, че си достойна да станеш първата световна шампионка.

Рискът най-сетне бе възнаграден. Дали сложните скокове ще се наложат като нова тенденция в тази дисциплина? Едва ли. Ето становището на олимпийската шампионка – шведката Улрике Кнапе, по този въпрос: "Не смятам да включвам по-комплицирани скокове дотогава, докато имам успех с настоящата си програма. Та нали да заемеш второ място на световно първенство е безспорен успех."

ИН КОКС С МАЙКА СИ СЛЕД РЕКОРДА

ЕДИН МНОГО ПРИВЛЕКАТЕЛЕН КАНАЛ

Когато през юни 1815 г. точно пред изхода на пристанището Дувър от борда на английски военен кораб скочил във водата френският пленник Жан-Маре Салети, той е имал съвсем малка надежда да стигне родния бряг, но успял. Салети обаче никак не е предполагал, че след време ще има толкова много последователи – решени да преплуват Ламанш, но ескортирани за сигурност от плаваща до тях лодка.

Първият състезател, преплувал 0-километровото разстояние между Дувър и Кале, е английският капитан Мат Уеб. Разбира се, не всичко минало гладко. Предната нощ капитанът имал криза и щял да се откаже, ако не бил окуражаван от лодката. Рано сутринта над водата паднала гъста мъгла и Уеб бил дълго време потиснат от факта, че не може да види брега. Приятелите му измерили дълбочината на водата. Оказало се, че до целта го делят не повече от 500 м. След 21 часа и 45 минути плуване Уеб стъпил на твърда почва. Това бе в 1872 година.

Следващият плувец, който твърде дълго се задържа на първо място в листата на най-бързите, бе германецът Ернст Веркьотер. На 31 август 1926 г. той установява нов рекорд с изключителното постижение от 12 часа и 43 минути.

С течение на времето опитите да се установят нови рекорди стават толкова много, че "обикновеното" преплуване на канала не предизвиква интерес. В 1961 г. аржентинецът Антонио Албертондо решава да учуди света с нещо изключително. Той възнамерява да преплува канала и да се върне и обявява, че ще се появи отново в Дувър най-много след 35 часа. За едно разстояние от 120 км това решение е твърде амбициозно, а както се оказва по-късно, и твърде рисковано. На 30 км от финала Албертондо напълно изчерпва силите си и само фактът, че е рекламирал толкова широко своето намерение, му помага да се движи напред. Един от придружителите в лодката описва това плуване по следния начин: "Последните километри за всички нас бяха изключително тежки. Престанахме да вярваме, че Албертондо ще успее. Очите и устата му просто бяха изгорели от солта. Той плуваше механично." След 43 часа и 4 мин. Албертондо стига в Дувър.

Четири години по-късно американецът Тед Ериксен, един от най-добрите маратонци на всички времена, учудва всички, преплувайки същото разстояние за 30 часа и 3 мин. Той се движи със средна скорост от 4 км в час. . .

При жените рекордът на "обикновеното" преплуване на Ламанш принадлежи на 15-годишната американка Лин Кокс, която миналата година след тридневно очакване на добро време стартира и подобри не само рекорда на холандката Ебелаар (10 ч. и 43 мин.), но и най-доброто постижение на мъжете. Тя стигна в Кале за 9 часа и 57 мин.

Миналия месец ученичката Лин Кокс отново преплува Ламанш и постигна сензационен резултат – 9 часа и 36 мин. С това тя подобри собствения си рекорд с 21 мин., а рекорда на мъжете – с 8 минути!

ПЪРВОТО КОЛЕЛО НА ОКАНЯ

Тази година Луис Оканя спечели "Тур дьо Франс" – най-тежкото етапно състезание за професионалисти в света. Неговият път до тази голяма победа бе дълъг и осеян с много препятствия. В новоизлязлата си книга "За една жълта фланелка" Луис Оканя описва етапите към този връх. Предлагаме извадка от книгата.

Любовта към велосипеда дойде във Виела, Испания. Тогава се качвах на камиони, за да отида на училище. Веднъж забелязах млад състезател, който устремно педалираше зад "моя" камион. Колелото му беше много красиво –сиво и хромирано. Бях поразен не само от блясъка на този велосипед, но и от гъвкавостта и елегантността на бегача. По-късно научих, че се казва Фенои. Никога човешко същество не бе ми изглеждало по-великолепно. Замечтах да му заприличам някой ден...

Не можех да поискам от баща ми да ми направи толкова скъп подарък, но една сутрин, като минавах край една пивница във Виела, видях облегнат на стената красив червен велосипед. Желанието ми да яздя бе толкова силно, че го възседнах, без да поискам от никого разрешение. Случи се неизбежното – паднах още първата минута.

Малките ми братовчедки Анжела и Мария притежаваха велосипеди, както чичо и леля. Чичо отиваше с него на работа в гората – той беше дървосекач, както и баща ми, а леля отиваше с колелото си на пазар. Именно при тях натиснах първите педали и скоро бях вече в състояние да отивам с колело в гората при баща ми и чичо. Весело педалирах под разкошната зеленина и сякаш всички птички си бяха дали среща, за да ми посвещават най-хубавите си песни. За миг-забравих мизерното си съществуване – това бяха едни от редките щастливи моменти на моето детство.

Минаха две години и един ден баща ми реши, че трябва да уча занаят – дърводелство. Имах усет към дървения материал, а и татко беше ми предал своето умение и любов към прецизната работа – в свободното си време изработваше скринове, маси, чекмеджета.

Когато замечтах за собствен велосипед, реших да го придружавам в гората – за да припечеля някоя пара.. Отначало беше много тежко. Тази работа тогава се вършеше на ръка – случвало ми се е да плача, като режех дънерите с трион. . . Баща ми беше истински мъченик – не жалеше мълчо си. В дните, когато не бях на училище, работех с него в гората от изгрев до здрач. Всяка седмица слагах настрана малка монета – за колелото на моите мечти. . .

След много работа – помагах и на един мулетар да пренася трупи до камионите – успях най-сетне да си купя колело "Отомото", кремаво с червени черти! Към това щастие се прибави още едно – баща ми реши да посети майка си в родното село, а на връщане обеща да ме заведе в Мадрид, за да гледаме състезание с прочутия Федерико Бахамонтес. Този колоездач, известен като "Орела от Толедо", беше мой идол. Неговата победа в "Тур дьо Франс" през 1959 г. изиграла голяма роля в напредъка на испанското колоездене – бях прочел всеки ред за този негов триумф в спортния вестник "Марка".

А сега гледах Бахамонтес на живо, в красива жълта фланелка, сред светлините на колодрума на Мадрид. Това беше гала-представление – до Бахамонтес бяха Кони, Анкетил, Бобе, Даригад, Джемияни... Когато видях тези шампиони да поемат огромни рискове на малката писта със стръмни завои, високи като стена, обзе ме страх за тях и си казах, че никога няма да мога да им приличам. Исках вече да се състезавам, но това боричкане за позиция на тези величия ми направи толкова силно впечатление, че бях на прага да се откажа от своите намерения – състезанията на писта ми се видяха изобщо много опасни.

Заминахме на работа във Франция. Когато станах на 16 години, реших да стана състезател. Трябваше ми писмено разрешение от родителите. Баща ми се възпротиви с гняв, а и майка ми не беше склонна. Толкова много исках да бягам, че за пръв път в живота си намерих кураж да се противопоставя на родителите си. И знаете ли какво направих? Сам си подписах разрешението. . .

Фут болът
в близки и далечни страни

Възползуван от гостуването на западногерманския национален отбор в Москва за неотдавнашния приятелски мач СССР – ГФР, съветският журналист Е. Церковер интервюира именития нападател Герд Мюлер. Ето по-интересните моменти от техния разговор, поместен в седмичника "Неделя".

ГЕРД МЮЛЕР: ДА ОБИЧАМЕ ИГРАТА!

– Кога започнахте да ритате топката?

– На шестгодишна възраст, значи – през 1951 година. Ритах много, по половин ден, докато да тръгна на училище. А и като станах ученик, не ритах по-малко. Това беше в градчето Нортлинген, където съм роден.

– Родителите ви как гледаха на футбола?

– Сега те са много възрастни. Тогава баща ми Хайнрих Мюлер работеше като шофьор на камион. Майка ми Каролина е домакиня. Те се отнасяха добре към заниманията ми с футбол – нали всички наоколо започнаха да приказват, че от мене може да стане футболист.

– А после?

– Нищо. Отидох да работя в тамошната тъкачна фабрика. Тогава родителите ми съвсем престанаха да се безпокоят: вече имах професия, станах тъкач. Струва ми се, че и сега бих могъл да застана край тъкачния стан. Знам какво е труд.

– А с футбола как беше?

– Да. . . На единадесетгодишна възраст вече играех в клуба "Нортлинген", а на осемнадесет години се поканиха в мюнхенския "Байерн", където съм и до днес.

– Какво мислите за съвременния футбол?

– Става все по-бърз, по-сложен и по-интересен.

– Какво е мнението ви за значението на психологическата подготовка на футболистите? Как се настройвате за отговорен мач?

– Мисля, че психологическата подготовка е необходима за оня, който не е достатъчно опитен или не вярва напълно в себе си, в собствените си сили, а може и да е в лошо настроение по някаква причина. Не смятайте това за самоувереност, но що се отнася до мене, аз доста отдавна се занимавам с футбол, поддържам формата си, редовно се упражнявам с топката. . . От какво да се вълнувам тогава? Нужно ли е да се настройвам?

– Много ли време отделяте за индивидуални занимания с топка?

– Фактически по време на всичките тренировки – пет дена седмично. А останалите два дена са посветени на общоотборни занимания – мачове, двустранни игри и други колективни упражнения.

– Кажете честно какво мислите за спортния режим: пушите ли, употребявате ли алкохол?

– Какво говорите! Да не мислите, че бих си вредил сам? Изобщо не пуша. Понякога вечер в къщи след мач може да изпия чашка вино или коняк – за тонус. През целия си живот само веднъж съм си позволил повече от чашка: когато станахме европейски шампиони. Бира пия. Няма как – нали живея в Бавария! Разбира се, не по няколко халби, а в най-разумно количество. Въпросът тук не е само в спорта: ако се върна в къщи пийнал, що за семейство ще е това?

– Женен ли сте? Имате ли деца? А семейството не пречи ли на футбола или обратното?

– В къщи не говорим за футбол. А и жена ми Уше, когато се омъжваше за мене, знаеше, че съм футболист. Имаме дъщеря – Никол. Двегодишно. Впрочем тя се роди тъкмо по времето, когато бях в Москва, за да участвувам в прощалния мач на Лев Яшин!

– Тоя мач ще остане незабравим. . . Признайте, много ли ви се искаше тогава да вкарате гол на Яшин?

– Както на никой друг! Винаги искам да вкарвам голове, но на Яшин. . . Не можах. Така или иначе въпросът не е само в гола. За мене това беше висока чест – да ме поканят на такъв мач! Не всеки е имал възможност да участвува в прощалния мач на велик вратар.

– Вие сте общителен човек, готов да се усмихнете и пошегувате. Но все пак ще попитам: какво мислите сам за себе си?

– Никога не повишавам глас (освен в някои моменти, когато играта не върви, и то съвсем рядко), не съм злопаметен, не нагрубявам никого. . Мисля, че околните лесно могат да ме търпят.

– Как мислите: кой ще стане световен шампион през 1974 г.?

– Охо. . . Откъде да знам? Бразилия, Англия или СССР. Или Италия. Може би и ГФР. Сигурно очаквахте, че уверено ще заявя: ГФР? Не, с твърде много уважавам футбола. Футболът не прощава прибързаните изявления.

– А може би ви е страх да не сбъркате?

– Не. Честно ви казвам!

– Какво трябва да прави едно шестгодишно дете, за да стане футболист като вас?

– Нека първо се уточним: да стане футболист от висока класа. Така по-точно. Мисля, че трябва много силно да обича играта, да й посвещава по възможност повече време (но да не забравя нито за училището, нито за професията). С една дума, дори насън да е с топката. Ако правилната, на 11-12-годишна възраст ще може да разбере от другите, които разбират нещата, дали ще стане нещо или е по-добре да не се залъгва с има и много други спортове.

–Кой от тях след футбола ви е най-любим?

–Тенисът. Казват, че добре владее ракетата.

– А какво друго обичате?

– Всичко: театъра, киното, музиката, книгите, танците, вкусната храна. . . Аз съм като всички други. . "Звезда" ме наричате вие, журналистите. . .

– Сега сте почти на 28 години. До каква възраст смятате да играете? После ще станете ли треньор?

– Треньор ли? О, не! Твърде тежък бреме. . . Изобщо сега не мисля за повече от една година напред: сам разбирате – предстои световно първенство. . . А после ще се заемем следващото и сигурно ще почна да мечтая за него. Хм. . . През 1978 г. ще бъда 32-годишен. Но нали Зелер може да играе и на такава възраст. . .

– Накрая искам да ви задам един по-особен въпрос: какво не съм ви питал?

– Не сте питали за онова, с което всички започват: как вкарвам голове?

– Наистина, как ги вкарвате?

– Трудно е да се обясни с думи, по-лесно е да се покаже. От самото начало на спортния си път бях център-нападател. Острие на атаките. У мене се е изработило нещо като шесто чувство. То може да се опише горе-долу така: "Според логиката на събитията топката ей сега ще се озове там, в оная точка, и ще възникне удобно положение за стрелба." Когато подобно чувство ме споходи секунда по-рано, преди да се споходило защитниците на противниковия отбор, вкарвам гол.

ЖАИРЗИНЬО С РАИРАНАТА ФЛАНЕЛКА НА "БОТАФОГО" В БОРБА СЪС ЗАЩИТНИЦИТЕ НА "ПАЛМЕЙРАС" АЛФРЕДО И ДУДУ.

ГОЛЯМО И СТРАННО

Започна новият, трети пореден общонационален шампионат на Бразилия, след като през миналите две години титлата вече бе спечелена от "Атлетико" (Бело Оризонти) и "Палмейрас" (Сан Пауло). Борбата ще завърши през февруари 1974 г., в навечерието на карнавала. Това е най-голямото и същевременно най-странно първенство в света.

Най-голямото – защото в него тая година участвуват 40 клуба. Определянето им не стана само въз основа на спортно-технически показатели, а и по усмотрение на Бразилската спортна конфедерация. Едно от най-важните условия бе градът, откъдето е клубът, да разполага със стадион поне за 50 хиляди зрители. В Бразилия футболът е не само национална страст, но и средство за осъществяване на политическа кариера от страна на редица футболни ръководители. Не един и двама председатели на клубове са станали депутати в парламента или сенатори благодарение на гласовете, получени от фанатичните привърженици на въпросния клуб. Затова сега вече в Бразилия има доста 150-хилядни селища със стадиони, способни да приютят половината от населението им...

Още по-странна обаче е системата, по която ще протече новият шампионат. Първоначално 40-те клуба, които кандидатстват за титлата, са разделени на две групи по 20, като представителите на всяка отделна област или голям град са "разхвърляни" по равно в двете групи (например 6-те клуба от Рио де Жанейро са в двете различни групи – три в едната и три в другата). След като завърши моя първи тур, ще бъдат формирани 4 групи от по 10 отбора. Сега обаче ще се спазва териториалният принцип: 6-те клуба от Рио ще бъдат в една група плюс още 4 клуба от съседните градове. След завършването на моя втори тур борбата ще продължат само 20 клуба от стартиралите 40 – ония, които са набрали най-много точки след първите два тура. Те ще бъдат разделени на две групи по 10. Първите два отбора от всяка такава "полуфинална" група ще образуват финална четворка и ще играят за титлата.

ПО ЛОШ ПЪТ

Уругвайският вратар Ладислао Мазуркевич ни е добре познат от световните първенства в Англия през 1966 и в Мексико през 1970 г. Сега той играе в бразилския клуб "Атлетико минейро" и бе обявен за най-добър вратар в страната на кафето през 1972 г. Да чуем какво е мнението му за бразилския футбол.

– Ще стане ли Бразилия световен шампион и през 1974 г.?

– Бразилският футбол ми харесва много, но мисля, че неговите ръководители и треньори са избрали лош път. Почти всички отбори – в това число и националният – залагат на защитни тактически варианти. А не бива да забравяме, че главната сила на бразилците беше откритата, нападателна игра, която отговаря най-много на техния темперамент. Ето защо не вярвам, че Бразилия ще запази световната си титла през 1974 г. В тая страна има много добри футболисти, но няма кой да ги усъвършенствува, тъй като квалификацията на общата треньорска маса е много ниска. Треньорите карат отборите си да играят отбранително и твърде зле копират европейските схеми. Това е главното нещастие на бразилския футбол.

– Къде тогава се играе по-силен футбол: в Европа или в Южна Америка?

– Няма спор, че южноамериканските футболисти са по-технични, но що се отнася до организацията на играта и на обучението, южноамериканците изостават с няколко години от Европа.

– Когато започвахте вратарската си кариера, имахте ли някакъв "модел"?

– Да: бившия уругвайски национален вратар Масполи, от когото научих много.

– Какви качества трябва да притежава добрият вратар?

– "Гума" в ръцете и краката, бързина, рефлекс и преди всичко трябва да вярва в себе си и в това, че може да спечели двубоя с всеки нападател.

– Какво най-много ви изненада в Бразилия?

– Никога не допусках, че могат да се изпиват по 24 чаши кафе на ден. Тъкмо такава е порцията на почти всеки бразилец.

ЗА ДА БЪДЕ НАИСТИНА «АКАДЕМИЯ»

Когато се говори за обиколката на ългария, мнозина са склонни да я наичат "колоездачна академия". И не реувеличават. Защото в нея е има имена като Милко Димов, Стоян еоргиев, Димитър Колев, Ненчо ристов, Боян Коцев, Димитър Коев, Иван Бобеков, Фьодор ден Хертог, Ришард Шурковски, които не само са свирили първа цигулка в нея, но стигали до европейски и световни ърхове.

23-та обиколка на България завърши и има вече своите победители. Тя първата, която се печели от съетски спортист. Това е 26-годишният Иван Скосирев, който облече олтата фланелка още след първия етап от гр. Елин Пелин до Троян и само с изключение на един ден я задържа до края. Тя е първата обиколка с олкова малка дължина – 1215 км., о със сравнително добра средна скорост – 41 373 км/ч. Тя отбеляза и най-бързия етап – при "часовника" край Бургас – 45 480 км/ч., а победителят в него Иван Скосирев стана най-бързият състезател в индивидуалните бягания на обиколката. А има и друг "рекорд": пръв премина през 35-хилядния километър от създаването ѝ Тодор Чанлиев ("Тракия") . . Но това, както и отборната победа на "Черноморец", спечелването на последния етап от капитана на бургаския състав Яни Чакъров и облизането на жълтата фланелка за един ден от Иван Василев (ЦСКА), представлява не особено голяма утеха за крайните резултати, постигнати от 35-те български (от всичко 5) участници.

Миналогодишният победител Иван опов ("Левски"–Ел. П.) сега се озова едва на четвърта позиция в главното класиране. Вярно е, че заедно с ламен Димитров (Чц) в предпоследния етап от Хасково до Велинград той беше на път да нанесе голям удар и да внесе пълен обрат в класирането, но малко преди да финишира, силите му изневериха, скоростната му издръжливост се оказа неостатъчна, за да "съблече" жълтата фланелка на Скосирев. А може би предпоследният етап е твърде късен срок за такъв удар и обрат, защото мнозина разчитаха и на последния, но него Скосирев и съотборниците му оложиха всички сили, за да "затворят" състезанието. Пък едва ли само един етап, с какъвто се отличиха ще Иван Василев и особено Яни Чакъров, може да реши всичко. Един етап е прави цяла обиколка! Големите успехи в многодневните състезания могат да дойдат само след добре подържано равновесие на силите през целия маршрут, а това се постига чрез участие в много на брой, близки по време и разнообразни по съдържание едноетапни и двуетапни пробези.

На практика излезе, че в нашите шест дружествени отбора има само по един, в най-добрия случай по двама по-стабилни състезатели, които не можаха да разчитат почти на никаква поддръжка от съотборниците си. Сравнително по-сплотено и задружно действуваха състезателите на "Черноморец", които заслужено се добраха до отборната победа. Но тук трябва да цитираме думите на един от предишните победители в обиколката – Стоян Георгиев, че "има бегачи, които правят едно състезание, но има и други, които го печелят". Победата убягна и на Иван Василев, и на Иван Попов, защото те бяха предоставени сами на себе си. Съекипиците им не можеха да влязат в тон с тях. И сега с още по-голяма сила изниква въпросът, дали в нашата обиколка нашата страна трябва и занапред да остане без национален отбор, в който да бъдат съсредоточени най-силните единици от дружествените състави. И защо трябва да остане така, когато чужденците идват със свои национални отбори?

Мнозина бяха склонни да окачествят обиколката като силна. Едни поради това, че в нея нямало голямо име, което да потиска останалите, че във всеки етап имало и драматизъм, и емоции, и борба; други поради това, че средната скорост е твърде висока. И едното, и другото е вярно. Но героите на развръзката във всеки етап бяха различни състезатели – с изключение на Скосирев, който спечели два от тях. А колкото до високата средна скорост, тя се дължи на предимно равнинния терен на маршрута. Четирите височини при Витиня, Ловеч, Юндола и Боровец не са от такава категория, че да поставят на голямо изпитание един средно подготвен бегач.

Ето това са някои от съществените неща, които трябва да намерят своето бързо решение още за следващата обиколка, за да бъде тя отново "колоездачна академия". . .

Ангел ИВАНОВ
наш пратеник

Снимки: Иван ЕВТИМОВ

1 СЪВЕТСКИЯТ КОЛОЕЗДАЧ ИВАН СКОСИРЕВ БЕШЕ НЕ САМО НАЙ-СИЛНИЯТ В КОЛОНАТА. ТОЙ ЗОРКО ПАЗЕШЕ ЖЪЛТАТА ФЛАНЕЛКА ПРЕЗ ЦЕЛИЯ ПЪТ, КАТО ВИНАГИ СЪУМЯВАШЕ ДА СЕ ДЪРЖИ В ЧЕЛОТО.

2 ОТБОРНИТЕ ПОБЕДИТЕЛИ ОТ "ЧЕРНОМОРЕЦ" – ИВАН ЙОРДАНОВ, ДИМИТЪР РУСЕВ, ПЛАМЕН ДИМИТРОВ И ЯНИ ЧАКЪРОВ.

3 ПРЕМИНАВАНЕТО НА ПОСЛЕДНАТА ВИСОЧИНА ПРИ БОРОВЕЦ: Н. МИЛЕВ ("СЛИВЕН"), ИВ. СКОСИРЕВ (СССР), В. МИХАЙЛОВ (ЕЛ. П.) И НАЙ-ДОБРИЯТ МАТЕРАЧ ЕРОЛ КЮЧЮКБАКЪРДЖИ (ТУРЦИЯ).

ДУМАТА НА ПОБЕДИТЕЛЯ И ТРЕНЬОРА

Победителят в 23-та обиколка на България – съветският колоездач Иван Скосирев – е роден на 15 април 1947 година в Омск, където неотдавна се е дипломирал в института за физкултура и спорт и сега е преподавател в него. С колоездене се занимава от 18-годишна възраст и според думите му, ако трябва да избира отново свой спорт, пак би въртял педалите. Член е на "Буревестник" (Омск), където негов треньор е Леонид Живодеров. Той го доведе за пръв път на обиколката на България през 1971 г., когато Скосирев спечели етапа по часовник край Силистра, а в крайното класиране зае скромното 14-то място. С проявените си качества на скоростна издръжливост той си извоюва място в съветския сборен отбор на 100 км по часовник, два пъти е шампион на страната си в тая дисциплина.

Запитан след пристигането на столичния колодрум кога е почувствувал, че може да стане победител в обиколката, Скосирев заяви:

– С това желание стартирах още в Елин Пелин, но в началото не всичко зависеше от мене. Когато влязох в колодрума, вече се уверих, че съм пръв. Имах силни съперници в лицето на Иван Василев и Иван Попов. Изглежда, че ние, Ивановците, сме добри колоездачи. .

Ръководител на отбора на СССР за обиколката на България беше Андрей Лебедев, треньор на сборния отбор на РСФСР. След победата на Скосирев той каза:

– Обиколката беше интересна в спортно отношение. Силни единици имаше в съставите на "Черноморец", ЦСКА "Септ. знаме", Белгия, Италия, ГДР, Чехословакия, Полша. Немалко бяха конкурентноспособните състезатели и отбори. За нас борбата протече в два етапа. Когато Шухов отпадна в четвъртия етап, стана трудно да разчитаме на отборна победа. Тогава взехме решение индивидуалният победител да стане съветски спортист и да посветим успеха си на 50-годишнината от Септемврийското въстание в България и на българо-съветската дружба. Най-близко до тая цел беше Скосирев и през втората част на състезанието целият съветски отбор работеше за него. Така и постигнахме поставената си задача. . .

КРАЯТ НА ПЪТЯ

МАЧЪТ БЪЛГАРИЯ–ЮГОСЛАВИЯ БЕ НАЙ-ОСПОРВАНИЯТ НА БАЛКАНИАДАТА И ДОНЕСЕ ДЕСЕТАТА ТИТЛА НА БЪЛГАРИТЕ.

Един тъй дълъг сезон на международни изпитания за баскетболистките, включил в "маршрута" си далечна Лима и братска Москва, обхванал в календара си месеците от началото на май до края на септември, приключи в София със срещите от XI балканиада за жени. Чудно ли е тогава, че състезателките (и не само нашите) изглеждаха не съвсем свежи на терена?

И въпреки това нашите баскетболистки успяха да запазят титлата, която години наред е български патент, като за десети път станаха балкански шампионки с победи (макар и много трудни) над всички съпернички и с един състав, който значително се различава от онзи на "сребърните момичета", триумфирал преди година на европейското първенство във Варна. В който се завърнаха и утвърдиха Ю. Боянова, М. Кръстанова, Л. Янкова, С. Симова, и направиха сполучлив дебют плов-

ПЛОВДИВСКАТА СТУДЕНТКА Т. НИКОЛОВА (9) БЕ ИСТИНСКО ОТКРИТИЕ ЗА НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР ПРЕЗ ТОЗИ СЕЗОН.

дивчанките Т. Николова и Л. Ненкова. Впрочем дебютантки имаше и в отборите на Румъния и (особено) на Югославия, където наред с опитните М. Вегер, Сн. Зорич и Сл. Таушан играят шест вицешампионки на Европа сред девойките, спечелили тази титла в Сан Ремо за сметка на. . . нашите девойки. Титла, за която действително трябва да съжаляваме, след като видяхме блестящата игра на българския девически състав, който участвува на балканиадата извън класирането и успя да се наложи над румънските националки, отстъпи само с една точка на югославянките (след като асовете им Вегер и Зорич дадоха всичко от себе си) и доста затрудни "каките" от първия ни отбор.

За да заменим съжалението с увереността, че и занапред балканското злато ще остане български патент!

Петър ЙОРДАНОВ
Снимки: Георги ДОЙЧИНОВ

ДЕСЕТ ТИТЛИ В 11 БАЛКАНИАДИ

I. 1963 – Белград:	1. България,	2. Югославия,	3. Румъния
II. 1964 – София:	1. България,	2. Румъния,	3. Югославия
III. 1965 – Галац:	1. България,	2. Румъния,	3. Югославия
IV. 1966 – Скопие:	1. България,	2. Румъния,	3. Югославия
V. 1967 – Севлиево:	1. България,	2. Югославия,	3. Румъния
VI. 1968 – Сплит:	1. България,	2. Румъния,	3. Югославия
VII. 1969 – Тимишоара:	1. България,	2. Румъния,	3. Югославия
VIII. 1970 – Варна:	1. България,	2. Югославия,	3. Румъния
IX. 1971 – Сараево:	1. Югославия,	2. България,	3. Румъния
X. 1972 – Яш:	1. България,	2. Румъния,	3. Югославия
XI. 1973 – София:	1. България,	2. Югославия,	3. Румъния

В ИМЕНА И ЦИФРИ

БЪЛГАРИЯ – ЮГОСЛАВИЯ 76:73 (37:30).

БЪЛГАРИЯ: П. Стоянова 19 (6–5), Боянова 16 (6–2), Петрова 9 (2–1), Кръстанова 4 (2–0), М. Стоянова 4 (0–0); Николова 14 (6–4), Туцова 5 (6–1), Ненкова 4 (2–2), Макавеева 1 (2–1), Симова 0 (0–0). Отборът е стрелял общо 56 пъти, от които 30 сполучливо – 53%, изпълнил е 32 нак. удара, от които 16 успешно – 50%, овладял е 13 топки (11 в защита и 2 в нападение) и е направил 12 грешки.

ЮГОСЛАВИЯ – РУМЪНИЯ 70:61 (28:22).

БЪЛГАРИЯ – РУМЪНИЯ 65:60 (34:32).

БЪЛГАРИЯ: Боянова 19 (6–3), П. Стоянова 14 (12–8), Янкова 6 (0–0), Петрова 3 (2–1), Макавеева 2 (0–0); Симова 10 (2–2), Николова 4 (0–0), Кръстанова 4 (2–2), Ненкова 2 (0–0), М. Стоянова 1 (2–1), Туцова 0 (0–0). Отборът е стрелял общо 62 пъти, от които 24 сполучливо – 38%, изпълнил е 26 нак. удара, от които 17 успешно – 65%, овладял е 28 топки (21 в защита и 7 в нападение) и е направил 5 грешки.

КЛАСИРАНЕ

1. България – 4 т., 141:133
2. Югославия – 3 т., 143:137
3. Румъния – 2 т., 121:135

Най-добра реализаторка стана Сабадош (Рум) – 54 т., най-точна изпълнителка на наказателни удари – Саву (Рум) – 12–10 (83%), а най-полезни за отборите си играчки – Л. Янкова (Бъл), Таушан (Юг) и Сабадош (Рум).

МАЦОЛА, ЕДИН ОТ ГОЛЕМИТЕ:

3 ТАЙНАТА НА ЕДНА КАРИЕРА

В идиличния семеен климат, създаден от Сандро, има естествено място и за останалите топли чувства, първите, които той е изпитал през своя сложен живот. Мама Емилия, Феручо и татко Таджини са все така скъпи на Сандро. Най-вече Феручо, когото вторият Мацола обича по-скоро като син, отколкото като брат. Любовта, разбирателството, размяната на идеи и чувства между двамата братя са се засилили в течение на дългите години на детството и юношеството, изживени заедно ден след ден, час след час. Сандро и Феручо са отраснали един до друг, имали са същите приятели, ходили са в същото училище, били са под същото ръководство. Техните приятели от детските игри ги наричаха "близнаците" не само защото си приличаха като две капки вода и бяха неразделни, но и защото и двамата предизвиквaха другарчетата си от квартала и ги побеждаваха редовно. И като че ли физическата прилика, приятелствата, възпитанието и братската любов не бяха достатъчни, за да бъдат двамата близки и привързани един към друг, та ги сплотяваше още нещо: тяхната гореща любов към футбола, наследена от баща им Валентино.

Тяхната предпочитана игра, всъщност единствената, която ги интересуваше, беше футболът. През дъждовните дни, когато Сандро и Феручо не можеха да излизат навън, за да ритат топката, те организираха истински мини-шампионат по футбол с двустранни срещи, като си служеха с 22 запушалки от бутилките на кока-кола. За терен им служеше преддверието и момчетата чертаеха с тебешир игрищата, събуждаха с това гнева на мама Емилия, която тък след дълги разправии биваше принудена да ги остави да правят каквото са наумили. И все пак през този период на щастливо безгрижие двамата Мацола гледаха на футбола като на игра и чисто развлечение. Те и днес твърдят, че по онова време не са и помисляли, че биха могли да станат големи и шумно приветствувани играчи, какъвто е бил баща им. Те играеха футбол, защото това беше за тях единственият начин да се забавляват. Едва по-късно, след като преминаха през изпитанията на младежките отбори на "Интер", те започнаха да си задават въпроса, трябва ли да играят футбол и да се постараят по този начин да почетат името и паметта на баща си или да го изоставят. И за двамата братя решението не беше лесно.

Те гласуваха за футбола и от този брат си. В представите на Сандрино този мач трябваше да бъде първият от дългата и щастлива серия; за нещастие той беше единственият.

Хелинио Херера не вярваше на дуета "Мацола II" – "Мацола III" и след като взе на прицел Феручо, поиска незабавното му преместване. През есента на новия сезон по-малкият Мацола беше изпратен в "Леко", в "Б" група. Там Мацола младши претърпя многократно обидата да не влиза в състава на първия отбор, което затвърди у Сандро неприятното чувство към Херера.

И досега Сандро упреква "магьосника" не в липса на доверие към Феручо, а заради това, че е действувал по твърде категоричен начин. Тонът на Мацола е лишен от агресивност, той е изпълнен със спокойната обективност на атлет, който без да забравя понесените неправди, си спомня също за доверието, поуките и психологическата подкрепа, получени от Херера в решителните моменти на кариерата му. Той не говори с горчивина, а така, както подхожда на истински спортист. Това доказва още един път, че Сандро Мацола е истински шампион – не само заради вродените си качества на футболист, които без съмнение е наследил от баща си, но най-вече заради силата на характера, смелостта и упоритостта, с които е следвал избрания от него път. Това са смелост, сила на характера и воля, които срещаме още в мислите на Сандро за саможертвата. "Не забравяйте – казва Сандро, – преди всичко стои жертвата!"

Ние можем да бъдем напълно убедени в твърдението му и в абсолютната сигурност, с които той разкрива пръв най-значителната тайна на една изключителна кариера.

"Голмайсторите – говори Мацола – са играчи, които заради своите технически и психологически данни са по-подходящи от колегите си от нападателната линия да завършват атаките.

Голът за тях е нещо като произведение на изкуството, трудно постигнат плод на дълга и прогресивна подготовка, резултат на упорита воля и на обезвредяване на противниковата защита. Трябва без излишна скромност да кажа, че аз също смятам гола за произведение на изкуството, аз също чувствувах, че имам дух на реализатор. Признавам обаче, че се сблъсках с много трудности, когато се постарах да уточня и да осветля, най-вече за себе си, кои са тайните източници, ако щете – дори инстинктивните източници, които ми позволиха да достигна до завидно положение сред най-известните реализатори.

Когато се опитах да анализирам по-дълбоко моите собствени данни, аз си дадох сметка, че много от тези тайни остават тайни и за мен, тъй като на терена често финтирам и дриблирам спонтанно. Но не всичко у реализатора е "мистерия", не всичко е импровизация. Съществуват и добре известни, точно определени изисквания за играта в дадена зона. Някои "тайни" могат следователно да бъдат обяснени рационално и смятам, че ще успея да ги разкрия. Преди това обаче ми позволете да направя няколко кратки предварителни забележки.

1

2

Като начало бих искал да напомня, че един нормален футболен терен обикновено е дълъг 120 и широк 80 или 90 метра, и да спра вниманието ви на факта, че истинските "играчи на върховите моменти" се движат най-вече в 40-те метра, разположени непосредствено пред противниковата голлиния. Те тичат много по-малко от съотборниците си, които имат задачата да осигуряват връзката между защитата и нападението и заради това действуват по цялия терен.

Противно на това, което се мисли още преди време, съвременната игра налага на нападателите значителен динамизъм. "Върховите играчи", за да избягнат стриктното покритие, са принудени да променят постоянно мястото си пред противниковата врата; това води до серия честни твърде дълги спринтове.

Би могло да се каже, че те бягат по-малко от играчите в средата на терена, но че понасят по-тежки натоварвания поради това, че правят непрекъснато по-дълги или по-къси спринтове, изтощаващи бързо недостатъчно подготвения играч. От само себе си се разбира, че атлетическата подготовка е една от основните "тайни" на "върховите нападатели" и че тя се различава значително от тази на другите играчи, не що се отнася до устойчивостта, а до скоростните изпълнения и внезапния спринт.

Много са различията в подготовката на защитника, на играча от средата на терена и на един нападател. Бих искал да подчертая, че независимо от поста, в който бихме желали да се специализират, всички млади футболисти трябва да притежават общи и необходими качества: физика, страст към футбола и развит дух на саможертва.

След това от голямо значение е да започнеш да играеш много рано. От тази гледна точка имаш преимущество в сравнение с много мои колеги. Тъй като баща ми беше голям играч, аз се научих да обичам топката още от най-ранно детство!

Тъкмо Валентино ме водеше винаги със себе си на стадиона – и на тренировки, и на официални срещи. Бил съм на не повече от две-три години, когато започнах да тичам по терена.

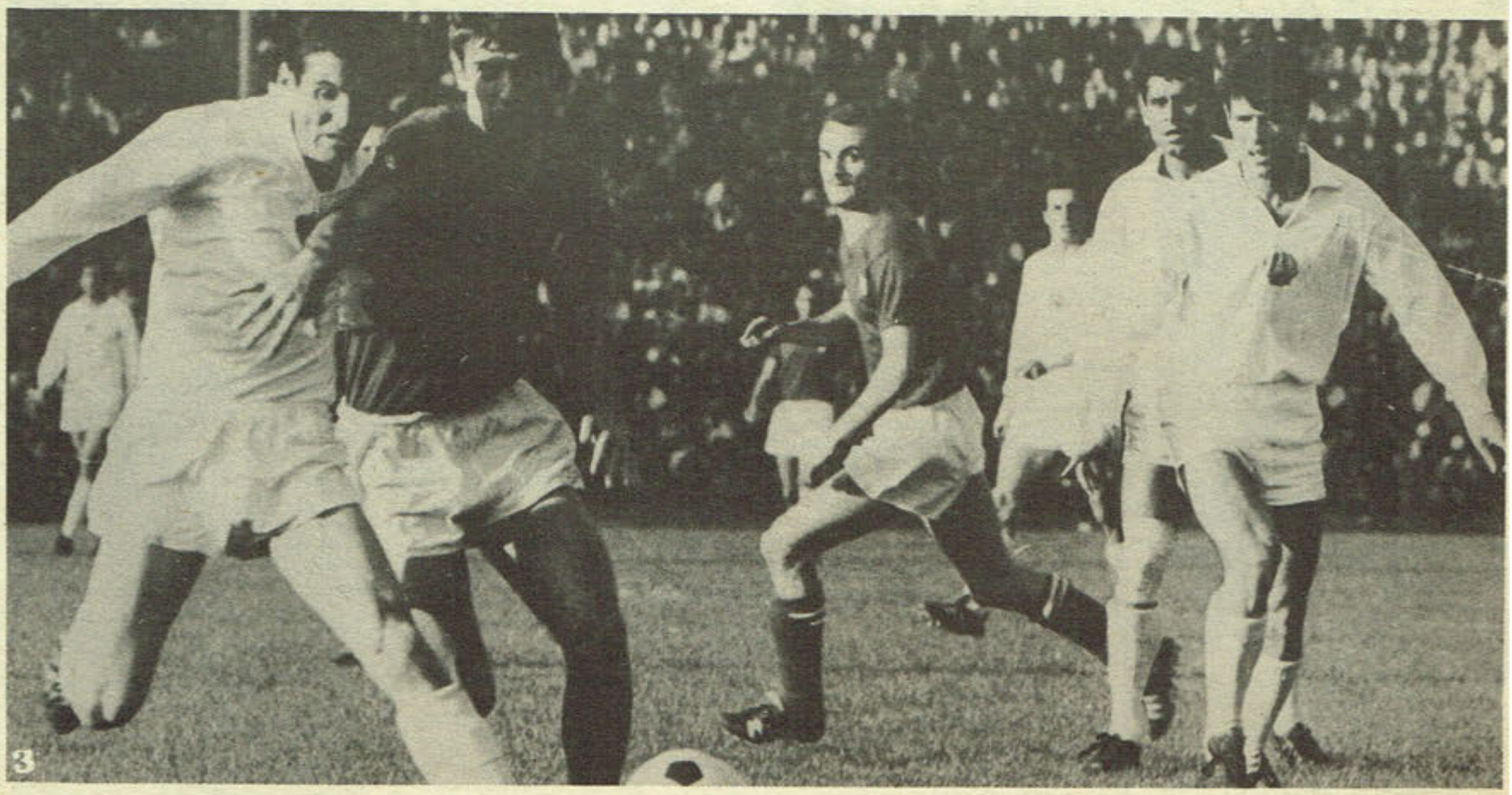
Споменът ми от този период е доста заличени и смътни, но аз смятам, че именно тогава започнах да се развивам като футболист. Баща ми, пак повтарям, ме водеше със себе си и на стадиона ме оставяше да тренира, докато тренираше с другарите си. Грабвах веднага някаква топка и започвах да играя, без никой да ми казва нищо; понякога "тренирах" пред засмените очи на баща ми и на съотборниците му.

На седемгодишна възраст контролирах вече свободно топката и играех значително по-добре от децата на моята възраст, които бяха започнали да ритат едва на пет или шест години. Въпреки това, когато баща ми и целият му отбор изчезнаха в катастрофата при Суперга, рискувах да се отдалеча от любимия спорт, тъй като бях принуден да прекъсна допира си със света на големия футбол; отидохме да живеем в Касано д'Ада с майка ми и брат ми Феручо. Торино остана за мен само един далечен и чуден спомен и малко време с. ед настаняването ни в Касано, забравен от всички, аз се съгласих да вляза в колеж.

1 МАЦОЛА И СЪПРУГАТА МУ НА ГОСТИ У ИМЕНИТИЯ ФРЕНСКИ НАЦИОНАЛЕН СЪСТЕЗАТЕЛ БОНИФАЦИ. МАЛКАТА КРЪЧМИЧКА Е ЕДИНСТВЕНОТО, КОЕТО МУ Е ОСТАНАЛО ОТ ФУТБОЛА.

2 С ФЛАНЕЛКАТА НА "ИНТЕР" – ВИНАГИ ВЖИВЯН В ИГРАТА, ВИНАГИ ВЗИСКАТЕЛЕН КЪМ ПАРТНЬОРИТЕ СИ.

3 МАЦОЛА (В СРЕДАТА С ТЪМНАТА ФЛАНЕЛКА) Е СТАРТИРАЛ, ЗА ДА СЕ ИЗМЪКНЕ ОТ ОПЕКАТА НА БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ЗАЩИТА. НО ТОЗИ ПЪТ ТОПКАТА НЯМА ДА СТИГНЕ ДО НЕГО.

3

14 страница

Българската публика видя големия вратар Хомич за пръв път едва в неотдавнашния мач на ветераните, но го посрещна като стар приятел. Едва ли някой се е сетил дори, че това е първата ни среща. Струваше ни се, че го знаем от години. И му се радвахме като на човек, когото просто дълго не сме виждали. А Хомич ни се показа в своите две роли – вратар и фоторепортер, какъвто го знаем отдавна...

Със свои снимки той е чест гост на "Старт", затова сега ни е особено приятно да го представим отново.

В СВЕТА НА АЛЕКСЕЙ ХОМИЧ

КАК ДА НЕ СТАНЕШ «ТИГЪР»

Нарекоха го "тигър" не къде да е, а в одината на футбола – Англия. След ова Алексей Хомич диктуваше модата играта на най-добрите вратари дълги одини.

Вероятно си спомняте онзи тигров ок, с който Хомич спаси изненадващия силен удар на нашия нападател Димиров по време на мача между ветераните на София и Москва. А след като помни за стария Хомич и събра аплодисментите на зрителите, през второто олувреме, когато с анцуг и фотоапарат в ръка търсеше острите моменти терена, публиката отново го аплодираше...

За Алексей Хомич няма тайни във вратарското изкуство. Той знае как може се стане голям вратар от ранга на шин (който дължи много именно на Хомич, чиято резерва и ученик е бил дълги одини). Сам Хомич казва:

– Това е дяволски трудно. Трудно е да се дават съвети и още по-трудно да се изпълняват. Много по-лесно е да живееш спокойно, например като резерва... и никога да не станеш състезател от ранга на Яшин, Грошич, Беара, зйденов.

Затова и аз ще дам съвети, които се изпълняват лесно:

1. Не бъдете фанатици, не мислете инаги за своя вратарски пост! Яшин бе анатик, затова тренираше повече от ички, тренираше сам, тренираше с резервните състезатели сменяше по 2-3 анелки...

2. Не се занимавайте с други спортове! Аз губех много време и сили в плуване и скокове във вода, в акробатика и олейбол. Наистина така бях физически психически подготвен за всякакви въртяния и плонжове, без да мисля за ледствията и без да се опасявам от нтузия, но и това е трудно.

3. Никога не се запознавайте предварително с добрите и лошите страни на падателите, срещу които играете! ва ще ви отнеме много време, още-повече че трябва предварително да съчетаете своята тактика с тактиката защитниците

4. Не си изработвайте индивидуален жим на храна и почивка. Аз например хранех 8 часа преди мач и тогава се вствувах най-добре... Но при слаби мачове този режим би дал повод за критики.

5. Пушете и пийте. Така човек придобива смелост (някои казват, че не се чувствуват отчуждени от живота), а когато ви вкарат лек гол, няма да се тревожите много.

6. Никога не загрявайте както трябва преди мач, а на терена хванете 5-6 леко бити топки, направете два-три ефектни скока. Изчакайте да загреете в игрова обстановка – това е сигурен белег за вашите качества. Не се подценявайте, като искате при удобен момент в началото на мача топката от вашите защитници, за да я почувствувате. Играйте за публиката, стремете се всяка топка да ловите или избивате ефектно – това се харесва на момичетата.

7. Не помагайте на резервите си, не им давайте да ви настигнат, защото в равностойна конкуренция с тях и вие ще трябва да тренирате повече.

8. Не бъдете самостоятелен при взимането на решенията – това носи отговорност. Ако защитник ти поиска топката – ти му я подай, независимо от факта, че има опасност да му я отнемат. Не командувайте защитниците – и това носи отговорност.

Хомич се засмя:

– Разбира се, това е шега. Обичам големите вратари. Не мога да понасям мързеливците. Какво ще препоръчам на младите? Дайте ми писалката си.

И написа:

Пожелание към вратарите: Бъдете винаги смели, трудолюбиви, особено фанатично обичайте футбола и играта на вратаря. Ал. Хомич.

Интервюто взе Борис КОВАЧЕВ

ЛЕСНО ОБЯСНИМО Е, ЧЕ ВРАТАРЯТ Е ЛЮБИМА ТЕМА НА ФОТОРЕПОРТЕРА ХОМИЧ. ЕТО НЯКОИ ИНТЕРЕСНИ СНИМКИ:

1 ИГРАЧЪТ С №1 НЕ ТРЯБВА ДА ДОПУСКА ТОПКАТА БЛИЗО ДО СВОЯТА ВРАТА, КАКТО ПРАВИ АСТАПОВСКИ, ИЛИ...

2 ... ПРОСТО ДА Я "ЗАПЪЛВА", КАКТО Е СТОРИЛ РУДАКОВ.

3 МНОГО ЛОШО Е, КОГАТО ВРАТАРЯТ ЗАГУБИ... ГЛАВАТА СИ!

4 ТОГАВА ИДВА И НЕИЗБЕЖНАТА СМЯНА.

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

МАРКИТЕ ЗА ОЛИМПИЙСКИЯ КОНГРЕС

Визитните картички на едно от най-значителните събития в съвременния спорт – олимпийския конгрес във Варна, се тръгнат по всички краища на света. Това са пощенските марки, пуснати в обращение от 29 август от Министерството на информацията и съобщенията.

Художественото оформление е на н. х. Кънчев и А. Старейшински. Извънредната поредица пощенски марки са многоцветни и със следните стойности:

13 ст. – стилизирано слънце и олимпийските кръгове; 28 ст. – емблемата на българския олимпийски комитет; 80 ст. – блок със сюжет футболна игра и емблеми на следващите олимпийски игри в Монреал и Инсбрук. Върху блока са отпечатани емблемите на МОК, на олимпийския конгрес във Варна, на олимпийските игри в Мюнхен и Сапоро, олимпийският стадион и телевизионната кула в Мюнхен и европейските комуникационни спътници.

Тиражът на първите две марки е по 50 000 къса, с на блока – 100 000 къса с перфорирана марка и 56 000 къса без перфорация.

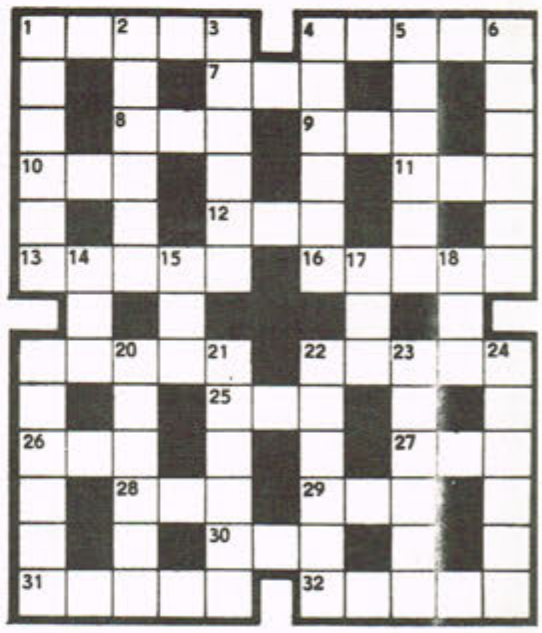

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 1. Известен полски футболист. 4. Италиански футболен отбор. 7. Името на съветски гросмайстор. 8. Спортно пособие. 9. Марка мотоциклети. 10. Името на прочут съветски борец. 11. Съветски гросмайстор. 12. Името на известен югославски баскетболист. 13. Полски футболен отбор. 16. Наш тенисист. 19. Спортно отличие. 22. Наш баскетболист, национален състезател в миналото. 25. Името на популярна съветска волейболистка. 26. Името на английски лекоатлет, бивш олимпийски шампион. 27. Град в ГФР, център на ветроходството на олимпийските игри. 28. Името на наша състезателка по художествена гимнастика. 29. Карта за игра. 30. Южен плод. 31. Европейска парична единица. 32. Спортни площадки.

ОТВЕСНО: 1. Името на известен съветски гимнастик. 2. Белгийски баскетболен отбор. 3. Наш футболен отбор. 4. Съветски гребец, трикратен олимпийски шампион. 5. Взривно вещество. 6. Наш футболист. 14. Румънски футболист от близкото минало. 15. Вид върба. 17. Коефициент в шахмата. 18. Президентът на Международната шахматна федерация. 19. Олимпийската шампионка на хвърляне диск. 20. Съветски футболен отбор. 21. Името на наша лекоатлетка. 22. Името на прочута съветска лекоатлетка. 23. Нервни движения. 24. Името на бивш световен рекордьор на висок скок.

Съставил:
Еманоил ЙОРДАНОВ

ОТГОВОРИ НА КРЪГОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 120

1. Туцова. 2. Борзов. 3. Робева. 4. Медвед. 5. Брумел. 6. Регата. 7. Мартен. 8. Волнов. 9. Митков. 10. Капело. 11. Ларсен. 12. Татран.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"

СОФИЯ

Пощенска кутия 797

Тел. 87-71-62, телекс 22-736

Редакционна колегия: главен редактор-Недялко ДОНСКИ, Алекси МЛАДЕНОВ, Асен НЕЙКОВ, Ваня ВОЙНОВА, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Дочо ДОЧЕВ (художествен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, д-р Николай МИНЕВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Серафим СЕВЕРНЯК, Ясен АНТОВ.

Художествено оформление Георги МАРКОВ

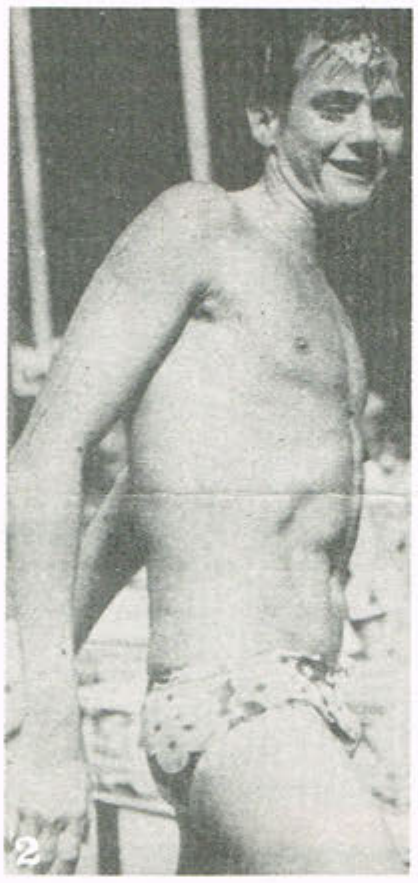
Държавен полиграфически комбинат "Димитър Благоев" 20121

екран

На световното първенство в Белград плувецът от ГДР Роланд Матес отново спечели убедителни победи на 100 и 200 м гръб, като на 200 м подобри собствения си световен рекорд с време 2.01,87.

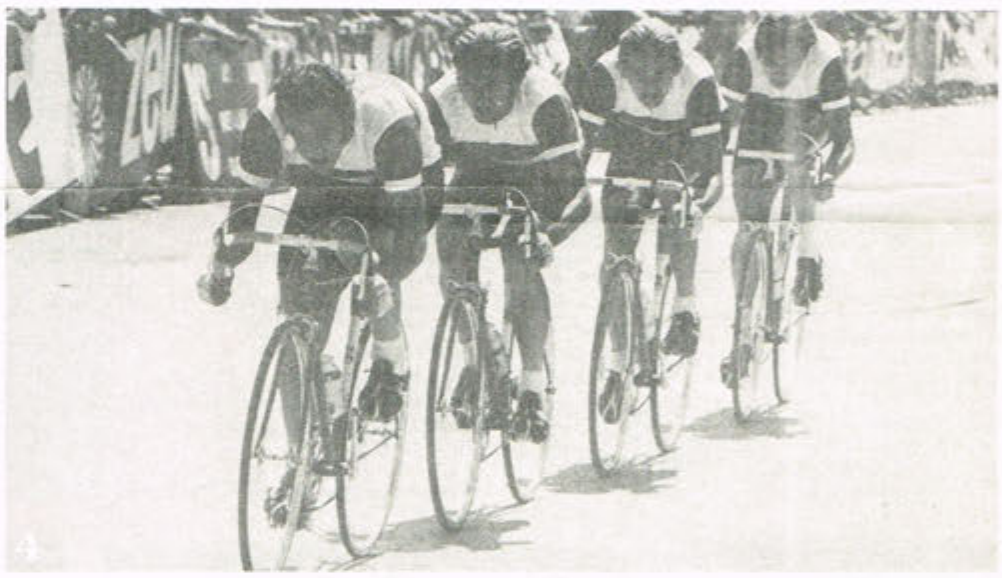

1 Една от големите изненади в Белград: италианката Новела Калигарис победи именитите си американски противнички с нов световен рекорд на 800 м св. ст. – 8.52,97.

2 "Чудото" на басейна в Ташмайдан – австралиецът Стефен Холанд, който на 1500 м св.ст. "свали" световния рекорд до 15.31,85 и се заканва в Монреал да "слезе" под 15 минути.

3 Тримата норвежки арбитри, които ще ръководят квалификационната среща за световно първенство по футбол Сев. Ирландия – България в Шефилд: Р. Хауген, Р. Нихус (главен съдия) и С. Тиме.

4 По трасето в Сан Себастиян са новите световни шампиони на 100 км отборно по часовник – полските колоездачи Шурковски, Лис, Шозда и Матушек.

Старт ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

УЕЛС

Националният отбор на Уелс, участник в квалификациите за световно първенство (от ляво на дясно): първи ред, клекнали – Принс, Рийс, Хоки, Б. Еванс; втори ред – Боуен (менажер), Махони, Филипс, Хенеси, Родригес, Джеймс, Лий(треньор); трети ред – Томас, Ингланд, Спрейк, И. Еванс, Милингтън, Дейвис, Тошак.